

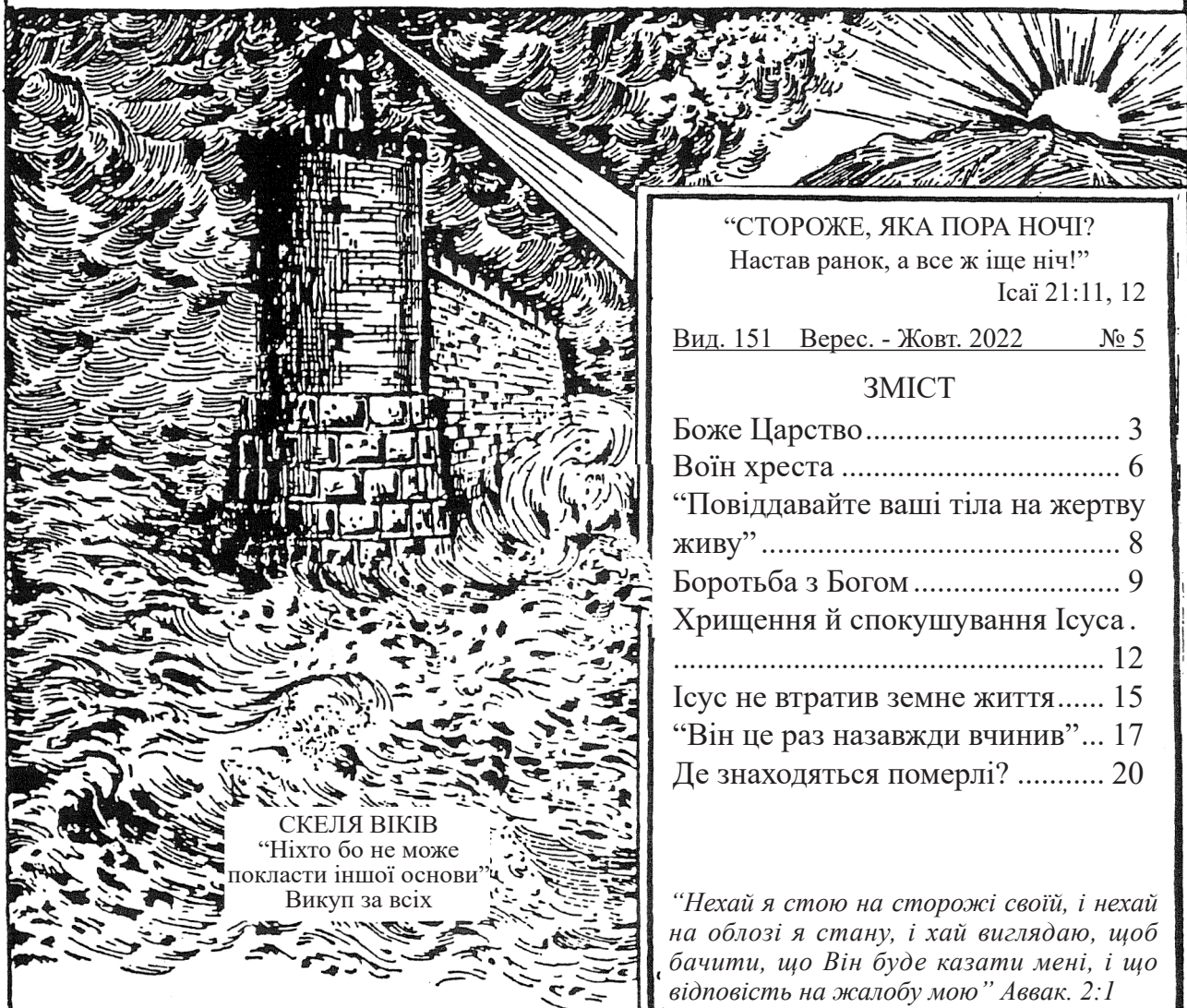

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 151 Верес. - Жовт. 2022 № 5

ЗМІСТ

Боже Царство.....	3
Воїн хреста	6
“Повідавайте ваші тіла на жертву живу”	8
Боротьба з Богом	9
Хрищення й спокушання Ісуса	12
Ісус не втратив земне життя.....	15
“Він це раз назавжди вчинив”... 17	
Де знаходяться померлі?	20

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

БОЖЕ ЦАРСТВО

*“Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві той більший за нього”
(Луки 7:28).*

НЕ може бути кращої ілюстрації виразної лінії розмежування між земними і небесними класами та їхнім покликанням, ніж та, що показана у нашому тексті. Великий Учитель охоче засвідчив вірність, мужність і святість Свого двоюрідного брата Івана, про що свідчать слова нашого тексту. Але якщо Іван був такий великий і шанований Пророк, то чому він не міг бути членом класу Нареченої?

Чому він не міг бути зарахований до учнів Ісуса і бути апостолом, або хоча б послідовником? Відповідь: він був покликаний не на небесний рівень, а на земний. Він був удостоєний Богом честі бути одним із пророків Юдейського віку, останнім з них. Хоча ця честь відрізнялася від честі, наданої апостолам, вона була великою честю для Івана, і ми маємо підстави вірити, що за Божественним провидінням, коли він удосконалився у воскресінні, він буде цінувати свої земні благословення і привілеї більше, ніж духовні й небесні, надані апостолам і менш відомим членам Церкви.

[ЗНГ009] Читаємо, що Господь “нашу спадщину для нас вибирає” (Пс. 47: 5). Щасливі ті, хто повною мірою покладається на Божественну доброту і прагне отримати те, що може бути Божим вибором для них. Якщо ми покликані небесним покликанням, не відступаймо назад і не вважаймо себе недостойними, не відмовляймося прийняти Божі милості і не обираймо нижчого становища. Навпаки, з радістю кажімо: “Нехай буде воля Твоя в моєму серці, в моєму

житті, в усьому моєму майбутньому”. “Своїм словом зміцни мої кроки”.

ДРУГ НАРЕЧЕНОГО

Ісус мав подвійну місію: (1) Він прийшов, “щоб через Нього світ спасся”, щоб “віддати Себе Самого на викуп за всіх, – це свідчення свого часу” (1 Тим. 2: 6, Дерк.). (2) Одночасно Його місією було оповістити сприятливий Господній рік – час, в якому Бог готовий прийняти жертви тих, хто бажає йти слідами Відкупителя, і зробити їх Нареченою і Співспадкоємицею Месії.

Про останню особливість діяльності нашого Господа говорив Іван Христитель, кажучи: “Хто має наречену, той наречений; а приятель нареченого, що стоїть поруч і слухає його, радістю виповнюється, коли чує голос нареченого: Ось, уся радість моя звершилася” (Ів. 3: 29, Гиж.). Він не мав бути членом Нареченої, але радів, що є приятелем Нареченого. Як предтеча нашого Господа, він сповістив про Нареченого; він закликав ізраїльський народ відвернутися від гріха, очистити свої серця, повернутися до гармонії з Богом і таким чином бути готовим прийняти Нареченого і стати Нареченою. Що стосується народу, то місія Івана зазнала невдачі, як передбачав Бог і сповістив про це завчасу, але що стосується класу Нареченої, то місія Івана була успішною, бо, як дає зрозуміти Писання, ті, хто повірив у свідчення Івана, прийняли Ісуса, а Він прийняв їх.

НАЙБІЛЬШИЙ У ЦАРСТВІ

Ми повинні пам’ятати, що Церква є Божим Царством, яке зараз перебуває у стані формування, у зародковому стані, і врешті-решт, через “воскресіння”, стане духовними істотами та учасниками з Ісусом, їхнім Нареченим, у Його

дивовижній славі, честі, безсмерті та ділах Царства. Цей клас Царства зараз не царює, а лише формується. До нього приєднуються на “випробний термін”, як кажуть методисти, інші. Якщо випробний термін теперішнього життя буде вірно пройдений, то обов’язково настане повне введення в Царство, його славу, честь і безсмертя через участь у Першому Воскресінні.

Серед вірних послідовників Учителя будуть відмінності, як пояснює святий Павло: “Бо зоря від зорі відрізняється славою” (1 Кор. 15: 41). Ми не можемо знати, та й нам не потрібно гадати, хто займе головні місця в Царстві. Вони будуть віддані тим, кому віддасть перевагу Отець, як пояснив Спаситель жінці, яка просила, щоб два її сини сиділи в Царстві один праворуч, а другий ліворуч від Нього (Мт. 20: 21).

Якби ми хотіли вгадати, хто буде найближче до Учителя, то припустили б, що святий Павло буде першим, а св. Іван, св. Петро та св. Яків будуть поруч у славній досконалості. І все ж ми не знаємо, наскільки близькими до апостольського критерію можуть бути ті, хто прожив дуже скромне й мало знане життя, добре боровся і закінчив свій шлях з радістю. Дійсно, дванадцять апостолів, здається, займають, за попереднім Божественним рішенням, найвищі становища в Царстві, поруч з Відкупителем, Який сказав про них: “Поправді кажу вам, що... при відновленні світу... сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів, щоб судити дванадцять племен Ізраїлевих” (Мт. 19: 28). Знову ж таки, вони зображені нам як “вінок із дванадцяти зір” для Церкви в її майбутній славі, а також зображені як дванадцять дорогоцінних каменів фундаменту Церкви, Нового Єрусалиму, в майбутній славі (Об. 21: 14).

Від покликаних Богом до цього високого спасіння як членів духовного Царства, що благословитиме природний Ізраїль, а через нього всі народи, вимагається продемонструвати свою відданість Богові вірністю аж до смерті на вузькому шляху самопожертви. Як немає іншого імені, окрім імені Ісуса, через яке можна спастися до вічного життя, так немає іншої стежки, якою можна досягти Царства, окрім вузької дороги, і “мало таких, що знаходять її”. Всі, хто досягає Царства, повинні бути переможцями світу до міри самопожертви. Градації слави будуть обумовлені особливими проявами ревності до

Господа і Його справи праведності та Правди проти гріха і неправди.

МЕНШЕ ДУХОВНЕ СПАСІННЯ

Писання ясно показує ще один клас, який перебуває в процесі спасіння протягом цього Євангельського віку, цілком окремий і відмінний від класу Нареченої. Його учасники згадуються в різних частинах Писання. Усі вони будуть вірними настільки, що не відречуться від Господа і не будуть свідомо практикувати гріх. Їхня неспроможність досягти статусу Нареченої свідчить про недостатню ревність у прояві вірності. Цей клас описаний в Об’явленні 7: 14. Він представлений як ті, хто не зумів зберегти свою одягу незаплямованою від світу, не зумів жити обачно, достатньо обережно.

Тому у великому часі утиску в кінці цього віку вони представлені як такі, що випрали свої шати і вибілили їх у крові Агнця, а потім піднімаються через цю скорботу до слави і честі, але не до безсмертя і не до такої ж міри слави й честі, як Церква, Наречена. Різниця в їхній славі полягає в тому, що замість того, щоб сидіти на престолі, вони будуть знаходитися перед ним; замість того, щоб бути Нареченою, вони будуть служити; замість того, щоб носити вінець, вони будуть тримати пальмове віття; замість того, щоб бути Храмом, вони будуть служителями в Храмі.

Цей самий клас згадує апостол у своєму висловлюванні про кінець цього Віку. Він натякає, що одні матимуть щедрий вхід (2 Петр. 1:11) у Царство, тоді як інші “спасуться, як через вогонь” (1 Кор. 3:15). Вогонь цього дня випробує діло кожної людини, яким воно було. У когось воно виявиться золотом, сріблом, коштовним камінням. Їх “вогонь” не поглине. В інших знайдеться домішка сіна і соломи, яка буде поглинута, хоча самі вони спасуться, як через вогонь (1 Кор. 3: 12,13).

Покоління Левія зображувало цілу “Церкву первородних”, але воно містило два класи: “Малу Черідку” священників і “Велику Громаду” [ЗНГ010] левітів – клас Нареченої і клас слуг, жоден з яких не має спадщини на землі, і всі вони мають небесну спадщину.

Як Ісак образно представляв нашого Господа, Відкупителя, а Ревека – клас Нареченої, так дівчата Ревеки образно представляли клас “Великої Громади”. Ця ж думка представлена

нашій увазі в Псалмі 45, де клас Нареченої представлений Єгові в кінці цього віку в славі, честі й безсмерті, що ілюстрував одяг, гаптований шиттям і золотом. Слідом за Нареченою йдуть “дівчата, подруги її”. Вони також будуть удостоєні великої честі, великого благословення, хоча їхня честь буде меншою. Ця “Велика Громада” не становитиме Царства, хоча буде ототожнюватися з ним, його чудовим спасінням і благословенням для людства.

ДОТРИМАННЯ АБО ПОРУШЕННЯ ЗАПОВІДЕЙ

Висловлювання великого Учителя, що той, хто порушує Божі заповіді і навчає інших так чинити, буде названий “найменшим в Царстві”, викликала в минулому значне здивування. Питання було таким: як взагалі може бути придатним для Царства той, хто порушує Божі заповіді і навчає інших так чинити? Відповідь полягає в тому, що багато хто з Божого народу діяв під впливом того чи іншого засліплення й робив те, чого не повинен був робити, і залишав невиконаним те, що повинен був зробити. Як ілюстрація, Жан Кальвін, благородна людина, спалив свого брата-християнина Сервета. Таке порушення божественних заповідей і таке хибне вчення повинно, згідно з нашим людським судженням, призначити брату Кальвіну менше місце в Царстві, ніж коли б він більш ретельно, більш наполегливо шукав волі і Духа Бога. Однак, не нам судити. Ми лише прагнемо з’ясувати дух слів нашого Господа.

Зачаті святим Духом і привілейовані Господом бути учнями і керуватися святим Духом, ми повинні бути настільки вірними у вивченні Святого Письма, щоб не помилятися у загальному застосуванні його значення. Неправильна практика і фальшиві вчення не завжди означають невірність Богові, але вони, безумовно, завжди означають млявість або неухважність у стосунку до Божественного послання; хоча ми можемо бути впевнені у вірності Господа просвітити всіх, хто має належний, охочий до навчання дух.

КЛАС ІВАНА ХРИСТИТЕЛЯ

До якого класу належить Іван Христитель і якою буде його частка в Царстві згідно з нашим текстом? Оскільки Божий поклик почався з поклику Церкви, а Церква почалася з Першого Приходу Ісуса, то з цього випливає, що ніхто не був покликаний Богом до спасіння до Ісуса

протягом 4150 років після того, як гріх увійшов у світ.

Бог, однак, визнав вірність серця Свого пророка Еноха і спілкувався з ним, благословив його і т.д. Бог також визнав віру і дух послуху Авраама, Ісака та Якова, Мойсея та Аарона, численних пророків та інших, менш знаних, вірних. Хіба Він не покликав їх? Ми відповідаємо: Він не кликав їх до спасіння, бо жодне спасіння не могло бути запропоноване, поки Відкупитель не приніс жертву. Також вони не були покликані до Царства. З тієї ж причини Бог сказав їм, що у відповідний час Він поблагословить увесь світ. Він сказав їм, що у відповідний час великий Правитель світу вийде з потомства Авраама, з роду Ісака, Якова та народу Ізраїлю. Але сказати їм про прийдешнє благословення і дати їм вічне життя – різні речі. Св. Павло стверджує, що ніхто з них не отримав вічного життя, і що “жодне тіло ділами Закону не виправдається перед” Богом.

Ізраїльська Угода Закону мала навчати вибраний народ. Це був поклик чинити правильно і обітниця вічного життя, якщо вони будуть дотримуватися Закону. “Людина, яка його виконує, буде ним жити”. Ізраїль засвоїв урок, що недосконалі істоти не можуть виконати досконалий Закон. Деякі з нього і деякі з поган у свій час почули про Ісуса і про те, як Бог дав виправдання через Його жертвовну смерть.

ЩОСЬ КРАЩЕ ДЛЯ ЦЕРКВИ, НІЖ ДЛЯ СТАРОДАВНІХ ГІДНИХ

Святий апостол Павло розповідає нам про статус цих благородних героїв, останнім з яких був Іван Христитель. Вони були, так би мовити, добровільними слугами Бога. Ті з них, які народилися під Угодою Закону, своєю вірою жили вище неї і будуть сповна нагороджені, хоча жили ще до того, як пролунав якийсь конкретний поклик, якась пропозиція вічного життя. Їхня віра і послух були угодні Богові, як розповідає святий Павло: “Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць [обіцяного їм]... бо Бог передбачив щось краще про нас [Євангельську Церкву], щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 13, 40).

“Церква первородних” має бути удосконалена першою, на духовному рівні – має стати “учасниками Божественної природи” (2 Петр. 1: 4, Турк.). У свій час ці Стародавні Гідні вийдуть

з могили, щоб отримати благословення, яке, як Бог каже, буде нагородою за їхню вірність. Як Церква матиме “краще воскресіння” на духовному рівні, так і ці Стародавні Гідні матимуть “краще воскресіння” на земному рівні. Вони вийдуть з могили фактично досконалими, у той час як решта людства буде зобов’язана досягти досконалості повільним процесом віри, вчинків, послуху протягом тисячі років Царства.

СТАРОДАВНІ ГІДНІ БУДУТЬ КНЯЗЯМИ ПО ЦІЛІЙ ЗЕМЛІ

Більше того, ці Стародавні Гідні, хоча й не будуть членами Царства як такого, яке буде духовним, будуть членами цього Царства в його земній фазі. Вони будуть земними представниками Царства, князями, правителями по цілій землі, як про це говорить Святе Письмо (Пс. 45: 18). Пам’ятаємо слова Ісуса з цього приводу: “Побачите ви Авраама, та Ісака та Якова, та пророків усіх в Царстві”, але Він не сказав жодного слова про те, що Його самого або Його учнів можна буде побачити; і це правильно, тому що вони, як духовні істоти, будуть невидимі для людей.

Святе Письмо ще більше підкреслює, що протягом тисячі років царювання Месії всі вірні з людства, всі слухняні, матимуть привілей увійти у стосунки з Царем. Це образно представлено

у твердженні, що “земські царі принесуть свою славу до нього [Нового Єрусалиму]”.

З такими славними надіями, з такою оцінкою славного характеру і чудового [ЗНГ011] Плану нашого Небесного Отця, з таким величним поглядом на працю нашого Спасителя, з такою надією на частку з Ним у Його Царстві, якими нам слід бути у святому житті та побожності! Не треба також вважати дивним, що будь-хто з духовно зачатих нині або відроджених у майбутньому, хто відмовиться від милостивих умов, передбачених для їхнього спасіння, буде вважатися негідним подальшої милості або благословення з боку Бога і повинен буде померти Другою Смертю, знищенням. Як каже Павло, вони будуть покарані вічним знищенням від присутності Господа і слави Його могутності (2 Сол. 1: 9).

Незабаром учні Учителя будуть з Ним одно за завісою, учасниками Його слави і Царства. Тоді настане час, коли світ увірує. Знання про Господа наповнить землю, і всім впливам сьогодення, які засліплювали і змушували спотикатися, прийде кінець. Тоді Спаситель виконуватиме Свою владу на користь світу, завдаючи поразки злу і підносячи кожний добрий принцип і всіх, хто любить праведність, і знищуючи тих, хто псуватиме землю (Об. 11: 18).

ЗНГ008

ВОЇН ХРЕСТА 2 ТИМОФІЯ 4: 7

Заголовний текст:
*“Я звершив добрий подвиг,
скінчив свій біг,
зберіг віру” (Турк.).*

ЧИ був коли-небудь шляхетніший воїн Хреста, ніж св. Павло, окрім Відкупителя, зрозуміло? Воїни удачі та патріоти справді залишили свій слід у світі та на сторінках історії, але жоден із них не залишив такого незгладимого сліду, як св. Павло. Русійною силою, що впливала на інших, зазвичай був егоїзм. Але русійною силою християнина є зворотне – любов. Інші ризикували і віддавали своє життя в корисливих інтересах, або в інтересах своїх родичів, або батьківщини. Св. Павло, наслідуючи свого Вчителя, поклав своє життя за юдея і язичника, раба і вільного,

чоловіка і жінку, щоб допомогти зібрати “вибраних” до Нареченої Христа, щоб остаточно через прославленого Царя і Його прославлену Наречену всі покоління землі отримали благословення, яке Бог хоче дати всім племенам землі через Нащадків Авраама (Гал. 3: 29).

Про мужнє життя св. Павла нагадують нам слова поета:

*“Не будь безсловесною твариною,
А тільки героєм у боротьбі”.*

Зараз Бог шукає тільки героїв. З рештою Він матиме справу в майбутньому, коли допомагатиме їм. Усі “вибрані” мають бути мужніми, “подібними до образу Сина Його” – героями. Звідси обітниця Церкві: “Переможцеві...”. І пам’ятаймо, що, згідно з Писанням, цей характер, який шукає Господь, можна розвинути на

дуже скромних становищах – м'ясника, пекаря, механіка, домогосподарки, прачки. Усі вони можуть розвинути в собі якості переможця, які Господь винагородить.

Коли св. Павло писав слова, над якими ми роздумуємо, він розумів, що кінець його кар'єри близький – що його шлях закінчився. Як християнин він розумів, що йому належить засвоїти певні уроки в школі Христа, і що це – частина його курсу підготовки до співпадкоємства з Христом у славі Тисячолітнього Царства. Цей курс включав не тільки теорію, а й практику. Він вивчав Христа не тільки теоретично, а й на підставі досвіду. Він став учасником разом із Ним у стражданнях теперішнього часу. Йому зичливо було дозволено досягти більшого ступеня пізнання “тасмниці” Божественного Плану, прихованого від світу.

Він не тільки пройшов повний курс навчання, а й здобув вищу освіту як посол свого Господа і Відкупителя і як апостол для братів і сестер, Церкви. Понад те, він визнавав той факт, що всі, хто став членами Тіла Христа, настільки перебувають під Божественним наглядом і керівництвом, що всі їхні справи життя, щоденні й духовні, перебувають у Божих руках. Як смерть Учителя не могла настати, доки не “настала година Його”, так і у випадку з Його посвяченими членами.

Він зберіг віру, і віра зберегла його. Багато хто не розуміє, наскільки важливі знання і правильна віра. “Погиє народ Мій за те, що не має знання” – свідчив Господь. Віра може йти в ногу тільки зі знанням, оскільки вона повинна мати підставу. Правильне життя багато в чому залежить від правильної віри. Чому наші прабатьки диявольським чином спалювали один одного на вогнищі? Тому що ними керувала омана. Їм було представлено хибні доктрини, названі апостолом “науками демонів”, і вони повірили їм. І закономірним результатом неправильної віри, неправильних переконань стали неправильні вчинки. Вважаючи, що Бог визначив Своїм створінням торттури на віки в чистилищі або на незліченні мільйони років у вічних муках, вони, як би страхітливо це не звучало, копіювали цю оману щодо Всемогутнього у своєму житті.

Але св. Павло зберіг віру – справжню віру, раз передану святим, віру в жертву Відкупителя, віру

в її застосування за нас, віру в наше виправдання Отцем з причини цього, віру в славі обітниці Божого Слова, віру в Господа і віру в братів. Звісно, зберегти віру – це багато, особливо коли [R4534] ми розуміємо, що наш великий противник, сатана, постійно наготові, щоб забрати її в нас, або переінакшити, або спотворити її, щоб ми зазнали втрати або збитків.

Згаданий вінець апостол бачив протягом багатьох років очима своєї віри як частину Господньої обітниці. Він абсолютно довіряв Господу та обітниці, яку отримав від Нього. Цей вінець був причиною його радості протягом багатьох років, але не через гордість чи амбіції, а через любов і доброзичливість. Він хотів би отримати цей вінець, бо той був би знаком Божественного оцінювання та любові до нього, а також знаком його вірності. Він цінував його, бо це дало б йому незліченні нагоди благословляти своїх ближніх разом з Господом і братами на рівні слави під час Тисячоліття.

Він сподівався цього вінця, але не сподівався отримати його при смерті. Він знав біблійне вчення про воскресіння – що Бог намірився передати Свої благословення спочатку Церкві, а потім світові. Він знав і вчив, що “настане воскресіння мертвих, праведних і неправедних” (Дії 24: 15, Дерк.). Він бажав брати участь разом зі своїм Відкупителем в усій Його славній праці Царства, і знав, що вона не може розпочатися до завершення цього Євангельського віку, коли вся вибрана Церква, як члени Нареченої Христа, розділить “Його воскресіння” до слави, честі, безсмертя і славних привілеїв Царства (Фил. 3: 10, 11).

Саме з цієї причини він продовжував говорити, що вінець був відкладений для нього – чекав на нього, але не при смерті, а під час його воскресіння. Цей вінець Господь дасть йому й усім іншим, хто перебуває в стані серця, щоб оцінити Його об'явлення під час Другого приходу – “того дня”. Щоправда, не багато хто в даний час полюбив Його з'явлення. Більшість людей, не тільки у світі, а й серед християн, які шукають, але не знаходять задоволення, багатства, людських почесей, мають певні амбіції в цьому напрямку, які вони хотіли б спершу задовольнити, а потім, можливо, вони захочуть, щоб Господь встановив Своє Царство. Але ні! На той час, коли їхнє життя пройшло в таких

пошуках, вони зазвичай відчувають глибоке розчарування і спантеличення і, як правило, ще більш далекі від пошуків Царства.

Ніхто, крім вірних, не отримає цей вінець. Слава Богу, що ті, хто залишився, не будуть мучитися, а, навпаки, будуть благословенні своїми увінчаними братами, від яких, як від Христа Божого, прийдуть благословення реституції за посередництвом Тисячолітнього Царства. Зрештою, усі сліпі очі розуміння відчиняться – усі побачать великого Месію, хоча й невидимого для

природного духа. Тоді всяке коліно схилиться і всякий язик визнає на славу Богу.

Св. Павло завершує свою настанову розповіддю про те, що під час його суду перед Нероном дехто, у кому він був цілком упевнений, залишив його, і робить висновок, що Господь, однак, стояв із ним і зміцнював його, і що він був цілком упевнений у Його турботі до кінця шляху.

R4533 (1909 р.)

“ПОВІДДАВАЙТЕ ВАШІ ТІЛА НА ЖЕРТВУ ЖИВУ”

ХТО не бачить, що Церква як “члени” Христа жертвовно страждає разом із Ним (після “виправдання вірою в Його Кров”), той за логікою зобов’язаний буде тлумачити жертви і страждання якимось інакше. Це вже роблять наші опоненти. Вони кажуть, що ми приносимо лише “жертву подяки” (Пс. 116: 17), “Богові жертву хвали” (Євр. 13: 15).

Вірно, відповідаємо ми, слово “жертва” справді використовується в такому широкому розумінні, хоча віддавати Богові хвалу є радше радістю, ніж жертвою, але саме так слово “жертва” зазвичай вживається зараз. У Законі ця жертва була представлена в “жертвах мирних” і “жертвах вдячних”. Але св. Павло також закликає нас: “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові” (Рим. 12: 1). Він, як і Учитель, дає зрозуміти, що є більш важка жертва, ніж жертва хвали, коли ми залишаємо все і беремо свій хрест, щоб іти за Ним слідом вузькою дорогою. Св. Павло закликає: “Виходьмо до Нього поза табір, і наругу Його понесімо”. Він ототожнює ці слова з жертвою за гріх, вказуючи на те, що кров жертви за гріх (обох – тельця і козла) вносилося священником за другу завісу у Святе Святих. Потім він знову ототожнює це, посилаючись на спалення обох “за табором” (Порівняйте Євреїв 13: 11-13 і 3 Мойсеєва 16: 27). Якщо ви свого часу бачили красу цього застосування “кращих жертв” і не бачите її зараз, зізнайтеся в сліпоті, що прийшла на вас, і шукайте божественно дану дорогоцінну мазь для очей.

Далеко не завжди “страждання Христа”, яких ми зазнаємо, є стражданнями за гріхи. Швидше навпаки. Навіть “Велика Громада” страждає не за свої гріхи, а зазнає “знищення”

своєї виправданої плоті (як “козла відпущення”), бо не приносила її в жертву.

Це та особлива і нищівна риса Євангельського Поклику цього Євангельського віку, що відрізняє його від попередніх і наступних віків! Дехто з минулого, від Еноха до Івана, мав жертвний дух і справді віддавав своє життя в служінні Господу і праведності, але Бог не прийняв їх як жертводавців. Велика жертва нашого Господа була необхідна насамперед для нашого дійсного виправдання перед Богом. Відтоді з’явилася можливість для віруючих, які мають той самий жертвний дух, “повіддавати свої тіла на жертву живу, святу, приємну Богові”. “Тепер час приємний” – “рік Господнього змилування” – час, коли Бог прийме ваші жертви, тому що Він приймає вас як “членів” Тіла Христа, Великого Первосвященника, Великого Посередника Нової Угоди (Іс. 61: 2; Лк. 4: 19; 2 Кор. 6: 2; 1 Петр. 2: 5; Еф. 1: 6; Рим. 12: 1).

У майбутньому віці “час приємний” залишиться в минулому – позаобразний День Примирення закінчиться. Сатана буде зв’язаний, і ніхто більше не страждатиме за праведність.

Тепер зверніть увагу на значення цього. Стародавні Гідні отримують благословення реституції як частина світу. “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої” (Пс. 45: 17). Вони будуть первістками “Отця вічності”. За нового порядку речей вони стануть земними знаряддями, представниками Царства. Світ також отримає благословення реституції, якщо під Новою Угодою коритиметься великому Посереднику. Але чому так? Чи немає упередженості Бога в тому, що тільки ми, хто живе в цьому Євангельському віці, маємо з усього людства пропозицію отримати духовну, небесну спадщину?

Ні, відповідаємо ми! Дар у кожному випадку один і той самий, а саме реституція земних прав, забезпечена жертвою земних прав нашого Господа. Уся різниця в тому, що ми живемо в “році [або часі] Господнього змилювання” і охоче користуємося наданим нам привілеєм. Цей привілей обмежений тільки до тих, хто має вуха віри і чує “радісну звістку” зараз, і, утікаючи від гріха, стає слугою праведності і віддає своє “тіло на жертву живу, святу, приємну Богові”. Ми вірою отримуємо від нашого Відкупителя земні реституційні права і жертвуємо ними разом з усім, що маємо із земних благ. Усі такі прийняті як “члени” Христа, під проводом Відкупителя, їхнього Голови, Пророка, Священника, Посередника і Царя світу.

Той, хто бачить це, бачить “таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим... а вона Христос у вас [тобто, що ви є Його “членами”, і що цей факт є єдиною підставою для того, що у вас є], надія слави”. Хто допомагає навести засліплення на тих, хто раз побачив цю велику “таємницю Господа” (Пс.

25: 14, Гиж.), той позбавляє їх нагороди (2 Кор. 11: 3), знає він, що робить, чи ні. Хто випускає з уваги цей факт, той перестане шукати її. І той факт, що Господь ввів нас у світло “Теперішньої Правди” і показав нам “Таємницю”, має на увазі, що Він не дозволить, щоб хтось вихопив нас із Його руки та позбавив Його керівництва, якщо тільки в серці немає провини.

Нам також немає потреби особливо засуджувати серця тих, хто зараз втрачає з поля зору те, що вони колись стверджували, що бачать так само ясно, як і ми. Деякі з них, можливо, просто осліпли від пилу і можуть прозріти; і їхнім головним випробуванням на шляху смирення буде визнання своєї помилки. Давайте не будемо ні робити, ні говорити нічого, що могло б ускладнити їхній зворотний шлях. Застосуємо цей принцип радше до себе. Знайдімо розраду, мир і радість, а також обережність у впевненості, що якщо наші серця вірні, то Бог за допомогою безлічі знарядь може і готовий зберегти наші бідні голови!

R4535 (1909 p.)

БОРОТЬБА З БОГОМ ЄРЕМІЇ 36: 20-32

*“Слово ж нашого Бога повіки стоятиме”
(Ісаї 40: 8).*

ЄРЕМІЯ пророкував за часів Йосії та чотирьох його наступників: Єгояхаза, Єгояхима, Єгояхіна та Седекії. Він був приблизно того ж віку, що й Йосія, і, схоже, не зазнав серйозних утисків з боку цього реформатора, хоча, як зазначалося в нашому минулому уроці, на нього не зважили, коли цар шукав небесної поради щодо Книги Закону і відвернення від записаних у ній покарань за гріх.

Становище Єремії було особливо складним, бо хоча його пророцтва, очевидно, мали помітний наслідок і сильно вплинули на царя, князів і народ у справі очищення землі від ідолопоклонства і відновлення поклоніння Єгови, проте йому не дозволялося хвалити народ за ці значні реформи і обіцяти йому повернення божественної милості, як це робили лжепророки того часу. Тому його вважали непатріотичним. Навпаки, під Господнім натхненням він постійно вказував Ізраїлю на кричущі гріхи минулого, на їхню природну схильність залишати Господа і йти за іншими богами в ідолопоклонстві. Під

різними картинами він показує Ізраїль як цілком байдужий до Господньої доброти в минулому, цілком недбалий до стосунків Угоди, укладеної з ними як народом, за винятком тих випадків, коли вони потрапляли в біду, коли їхнє покаяння було лише на короткий час і лише з егоїстичних бажань уникнути клопотів, які накликала на них їхня власна поведінка.

Господні послання устами Єремії по суті не давали надії на постійне повернення божественної милості в найближчому майбутньому, а навпаки, пророкували, що Юда буде забраний у полон, як Ізраїль (десять племен), її сестра, був забраний. І, якби підкреслюючи цю думку, Господь сказав Єремії: “Якщо став би Мойсей й Самуїл перед лицем Моїм, то душа Моя до народу цього не звернулася б [не змінилася]! Віджени їх із-перед Мого лица” (Єр. 15: 1-7).

Таким чином, Єремія був пророком лиха – песимістом. Тому не дивно, що у своєму послуху Господу, у своїй вірності у виголошенні Господнього слова він був зневажений співвітчизниками, які, без сумніву, високо шанували б його, коли б він пророкував їм гладкі речі,

обітниці прийдешніх благословень і їхньої величі як народу. Таким чином, ми бачимо, що Єремія мав не тільки опозицію ідолопоклонницького народу царства, але й немилість реформаторів свого часу, які вважали, що вони роблять велику справу, за яку їх треба хвалити, і вони повинні нести послання про божественну милість.

Ми не можемо не відзначити дивовижну схожість [R2400] становища Єремії зі становищем Господнього народу сьогодні, який просвічений теперішньою Правдою і, як Божі посланці, проголошує цю Правду. Вони з радістю відзначають той факт, що в даний час у християнстві відбувається багато великих реформ. Проте, вони зобов'язані говорити з божественного погляду: "Той пророк,.. з яким Моє слово, хай каже про слово правдиве Моє" (Єр. 23: 28). Таким чином, говорячи Господнє слово, вони протистоять і суперечать багатьом химерним мріям нинішніх реформаторів, які марно сподіваються, що в результаті цивілізації і завдяки людським зусиллям, і особливо зусиллям їхньої партії, на світ людства ось-ось злинуть усі обіцяні благословення, і так людськими зусиллями вони встановлять на землі праведність і благословлять усіх язичників.

Вірні Господні глашатаї сьогодні, подібно до Єремії, зобов'язані заперечувати ці вигадливі мрії, вказувати на їхню нерозсудливість і небіблійність – на те, що більша частина нинішнього прогресу, цивілізації, доброзичливості і милосердя християнства є лише зовнішністю, наближенням до Господа устами і деякими зовнішніми формами поведінки, тоді як серця християнства далекі від Нього і від закону Нової Угоди – досконалої любові до Бога і ближнього.

Сьогоднішній клас Єремії зобов'язаний вказати на те, що всі різноманітні зусилля, які докладаються для навернення світу, ніколи не принесуть бажаного результату: "Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя і на землі, як на небі". Навпаки, приріст населення Землі набагато перевищує темпи зростання навіть номінального членства в християнських церквах, так що, як нещодавно хтось підрахував (на основі різних переписів населення з 1833 року дотепер), при нинішніх темпах зростання кількості нехристиянського світу, порівняно з так званим християнським світом, християнство повністю зникне з землі протягом семисот років.

Оцінка показує втрату близько одного відсотка кожні десять років.

І як Єремія у своїй вірності Господу був зобов'язаний проголосити майбутнє повалення царства, так і Господній народ нинішнього часу, який має Його слово Теперішньої Правди, не може випустити з уваги або приховати той факт, що наближається великий час утиску – що він вже близько, біля дверей, – і що це означатиме повне знищення нинішнього порядку речей в анархії. З цієї причини багато хто вважає нас песимістами і пророками тільки лихого. Наші опоненти у своїй гіркоті повністю не помічають та ігнорують той факт, що ми в той самий час і з того самого Господнього Слова представляємо найбільш славний оптимізм, який тільки можна собі уявити, і показуємо найбільш ясно, що час, який наближається, є лише передвісником великого благословення, яке, як обіцяв Бог, прийде для всіх поколінь землі, але не через недосконалі сили занепалих людей, а через досконалі сили нашого славного Господа і Його прославленої Церкви, Його Нареченої, яка буде з Ним, буде Його співспадкоємицею в Царстві.

Спосіб, яким Господь передавав Своє послання Єремії та іншим старозавітним пророкам і через них, не викладений чітко у Святому Письмі, за винятком того, що апостол Петро стверджує, що "звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим". Багато дослідників Біблії не беруть до уваги цей факт, а тому намагаються пояснити передбачення і т. п. пророків як їхні власні думки, як результати їхніх власних міркувань, вираження їхніх власних поглядів чи думок. Зовсім навпаки, це були Божі погляди, Божі вирази, Божі ілюстрації, і пророки робили, говорили і писали тільки те, що вказував Господь. Єдине вираження власної волі пророків, як ми можемо розуміти, полягало в тому, що вони добровільно віддавали себе Господу, щоб бути Його мовними знаряддями: Господь не взяв би Своїм мовним знаряддям і пророком особу, яка б цього не хотіла і не була з Ним у згоді.

Наскільки ми розуміємо, Господь промовляв до цих пророків давніх часів багато в чому на зразок того, як злі духи зараз розмовляють з медіумами-спіритуалістами – "ясновидцями". Іншими словами, ми віримо, що занепалі ангели, вдаючи померлих, використовують певні

канали людської природи, які в минулому Бог використовував для повідомлення правди Своїм пророкам.* Однак, щоб застерегти від цього, пам'ятаймо, що Бог більше не говорить зі Своїм народом таким чином, але дав усталений канон Свого Об'явлення, промовляючи “до нас через Сина Свого” і Своїх спеціально уповноважених і наділених владою апостолів (Євр. 1: 1, 2).

*Див. “Що говорить Святе Письмо про спиритизм?”.

Наш сьогоднішній урок стосується днів царя Єгоякіма, сина Йосії. Єремія був обмежений у свободі, якою володів за життя царя Йосії, реформатора, і хоча не був ув'язнений, йому, очевидно, було заборонено звертатися до народу публічно. Тому він прийняв (безсумнівно, з Божої волі) метод за допомогою писаря подати своє пророцтво в письмовій формі, і саме Барух був визнаний гідним цього служіння, хоча він добре розумів, що це означало втрату прихильності царя і поставлення себе в непопулярне становище у непопулярній справі. Після того, як Барух написав пророцтво про Єрусалим, проголосивши його повне падіння від рук Навуходоносора і т. д., він (як представник Єремії, якому не було дозволено навчати) увійшов у двір Храму і прочитав пророцтво в присутності всього народу, який прийшов туди на поклоніння. Деякі слухали з цікавістю і здивуванням і довели це пророцтво до відома царя, щоб він, як представник народу, зробив якісь кроки до покаяння, які, можливо, врятують народ хоч частково від нещастя, якому в цілому не вдасться запобігти. Коли цар почув про цю річ, йому теж стало цікаво послухати. Проте він так розлютився і обурився на неправдоподібне, на його думку, пророцтво, що, взявши ніж переписувача, різав рукопис на дрібні клаптики й палив їх у вогні перед собою.

Керований Богом шлях Єремії може слугувати уроком для Божого народу сьогодні, який має нести “теперішню правду”. Вони повинні передати послання, і якщо їм перешкоджають, обмежують їх або забороняють їм говорити його в храмі (в номінальних церквах), вони повинні прийняти якийсь інший метод представлення свого послання до уваги тих, хто прагне поклонятися Господу. Це може бути як письмове, так і друковане послання. У результаті ті, хто правильно налаштований, почують, і все ж,

коли знання про нинішній стан буде доведено до відома можновладців, вони так само нешанобливо поставляться до цього послання і скептично ставитимуться до його божественного походження. Вони можуть навіть спробувати знищити друк або перешкодити його розповсюдженню, але ця спроба буде марною, як було у згаданому нами випадку.

Серед тих, хто був присутній при знищенні царем Господнього послання, лише троє висловили якийсь протест, і вони не виявили ні обурення, ні [R2401] уболівання, а лише порадили світськи мудрим чином, щоб цар не був надто поспішним. Так і сьогодні є ті, хто певним чином зацікавлений теперішньою Правдою, знає децю про неї, і хто, тим не менш, побоюючись про свій вплив у світських церковних і політичних колах, не зробить нічого більшого, тільки порадить більш помірковане ставлення. Тим часом, зрозумівши стан серця царя і його опозицію до послання, Єремія і Барух втекли і сховалися, або, як сказано в нашій лекції, “Господь сховав їх” – не дозволив їхньому ворогові-цареві знайти їх. Ми не будемо сильно дивуватися, якщо в недалекому майбутньому в значній неповазі перед можновладцями буде не тільки послання теперішньої Правди, а й її служителі та поширювачі: їм також може знадобитися сховатися від несправедливого ставлення, проте Господь здатний їх захистити.

Цар, можливо, думав, що він повністю знищив Господнє послання і анулював його, коли спалив згорток, та результат був протилежним. За вказівкою Господа Єремія підготував інший рукопис, що містив те саме пророцтво і доповнення до нього, і цар накликав на себе додаткове лихо як покарання за свою упертість.

Можна намагатися знищити Боже Слово, та всі такі спроби не матимуть успіху: Боже Слово врешті-решт восторжествує. Намагатися це зробити можна по-різному:

(1) Відкидаючи Боже Слово, Біблію, – перекручуючи його твердження і висміюючи їх.

(2) Говорячи про його правди нешанобливо і пов'язуючи їх зі смішними історіями, таким чином підриваючи його вплив на тих, хто говорить і хто слухає.

(3) Нехтуючи ним, залишаючи його непрочитаним, невивченим.

(4) Забороняючи людям читати Біблію або навіть обмежуючи чи перешкоджаючи дослідженню Святого Письма.

(5) Переслідуючи тих, хто сумлінно проповідує і навчає його, тому що їхні пояснення є протилежні.

(6) Спотворюючи Боже Слово, підмінюючи його вчення традиціями людей – теологією збірок гімнів і символів віри, видаючи її за біблійну теологію, і таким чином спотворюючи характер

і план Бога, при цьому заявляючи про служіння Йому і шанування Його Слова.

(7) Випускаючи з уваги та ігноруючи певні вчення Святого Письма, оскільки вони не узгоджуються зі задалегідь сформованими думками та уподобаннями, такими як обрання, вільна благодать, Друга Смерть і т. д. і т. п.

Все це – сучасні методи боротьби з Богом, і вони неминуче принесуть покарання – темряву, божественну немилість.

R2400 (1898 p.)

ХРИЩЕННЯ Й СПОКУШУВАННЯ ІСУСА МАТВІЯ 3: 13-17; 4: 1-11

Заголовний текст:

*“Бо, як Сам Він вистраждав,
спокушуваний, то може
й спокушуваним допомогти”
(Євреїв 2: 18, Гиж.).*

ІВАНОВЕ хрищення, як ми бачили в попередньому дослідженні, призначалося виключно як ознака виправлення. Немає жодної вказівки на те, що Іван, його учні або інші “справді ізраїльтяни” скористалися ним. Також ніщо в юдейському Законі не вимагало цього. Наш урок наголошує на тому факті, що Іван був проти хрищення нашого Господа, тому що Господь не був грішником. Він був “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників”.

Тому хрищення нашого Господа, як впливає з Його відповіді Івану, було нововведенням, яке Він не пояснив у той час, але яке, як Він показав пізніше, було символом Його посвячення до смерті, але не як грішника, а як жертви за гріх. Він посвятився, щойно Йому виповнилося тридцять років – законний вік, коли священик міг приносити жертву. Про мову Його серця говорить нам св. Павло: “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже” (Євр. 10: 7). Там, стверджує апостол, Він почав відсувати вбік образні жертви Угоди Закону, започатковуючи “кращі жертви” – позаобрази.

У символі наш Господь каже, що Його досконала людська воля і всі Його земні права та здібності були цілковито посвячені до самої смерті, і що Він довіряв обітниці Отця, що такий послух приведе до Його воскресіння з мертвих на духовному рівні, який Він залишив, щоб стати Відкупителем людини. На це символічне

посвячення до смерті Отець відповів даруванням святого Духа як започаткування нової духовної природи, яку Він повністю здобув через воскресіння після завершення Своєї жертви. Там Він був зачатий Духом. Три з половиною роки потому у Своему воскресінні Він був народжений від Духа, “первороджений з мертвих” (Кол. 1: 18). Додатковим свідченням Божественної милості був голос, який повідав: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав”.

Із самого дитинства Ісус прагнув бути зайнятим справами Отця і знати вчення Писання про призначену Йому працю. Помазання святим Духом прискорило Його розуміння і зробило все, чого Він навчився, набагато більш значущим. Він відразу почав бачити довжину і ширину, висоту і глибину, які раніше були недоступні Його розумінню, тому що, як каже апостол, “людина тілесна [хоч і досконала] не приймає речей, що від Божого Духа... вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно... А нам [Христу й усім Його духовно зачатим послідовникам] Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини” (1 Кор. 2: 14, 10).

Це осяяння (Євр. 10: 32) дало Ісусові такі нові погляди на Його працю, що Він був змушений віддалитися в пустелю, щоб подумати, помолитися і вивчити, яким має бути Його шлях, накреслений у Законі та пророках. Так Він провів сорок днів, постячи, молячись, вивчаючи. Коли Він ослаб внаслідок цих переживань, спокуснику було дозволено атакувати Його пропозиціями шляхів і засобів виконання Його праці, які значно відрізнялися від тих,

які Він знайшов у Святому Письмі і які Його досконалий розум цілковито сприйняв, змалку чуючи, як про них читали в синагозі.

ТРИ СПОКУСИ НАШОГО ГОСПОДА

Три спокуси, які дісталися нашому Господу, ілюструють усі спокуси Його послідовників як Нових Створінь. Він “так само, як ми, спокушений [був] у всьому, окрім гріха” (Гиж.). Він не був спокушений як батько, як мати, як п’яниця, як гравець, і це не ті спокуси, які відчують Його послідовники. У Нього не було слабкостей плоті, тоді як у Його послідовників їх багато; але заслуга Його жертви дієва для прощення всіх недоліків Його послідовників тією мірою, якою ці недоліки є мимовільними, ненавмисними помилками. Їхні випробування, як і Його, зовсім не такі. Правильне розуміння трьох спокус нашого Господа виявляє нам, що цими самими спокусами випробовуємося ми як Нові Створіння, Його духовно зачаті учні.

Спокуса I. Плоть нашого Господа, зголодніла після довгого посту, домагалася їжі, і спокусник, виявляючи дружній інтерес до Його благополуччя, запропонував, щоб Він, отримавши святий Дух і володіючи силою творити чудеса, тепер використав її, щоб перетворити каміння на їжу. Згодом наш Господь використав цю силу, нагодувавши юрби людей, але було б грішною річчю, якби Він використав її для Себе, щоб підтримати людське життя, яке уже посвятив до смерті. Він міг використовувати будь-які звичайні засоби для задоволення своїх фізичних потреб, але святий Дух був даний Йому з іншою метою, а не для задоволення плоті, навіть законним шляхом. Наш Господь одразу ж усвідомив згаданий принцип і негайно відкинув цю пропозицію, заявивши: “Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих”. Іншими словами, якщо людина хоче заслужити вічне життя, то це має бути результатом абсолютного послуху Божественному Закону. Створити і з’їсти хліб для підтримання свого життя всупереч Божественному Закону було б непослухом, а це означало б не життя, а вічну смерть.

Якщо застосувати цю спокусу до подальшої кар’єри нашого Господа та Його послідовників, то урок буде наступним: послух Божественній волі має першорядне значення в усіх відношеннях, і святі привілеї Церкви в духовних справах не

повинні обмінюватися на земні вигоди. Неправильний шлях символічно зображений у тому, як Ісав продав своє первородство за миску сочевиці (Євр. 12: 16). Будь-яка спокуса пожертвувати духовними привілеями або порушити духовні обов’язки заради досягнення земних переваг була б поступкою такому виду спокуси.

Спокуса II. Немає необхідності припускати, що наш Господь особисто вирушив до Єрусалима і піднявся на вершину храму, щоб піддатися спокусі. Навпаки, Він увесь час перебував у пустелі й вирушив у Святе місто лише подумки, керуючись навіюванням сатани, що Він може швидко повернути увагу всього народу до Себе і Своєї славної місії, здійснивши приголомшливе чудо – стрибнувши з вершини храму в прірву вниз і потім вибравшись звідти неушкодженим. Тоді Він зміг би пояснити юрбі Своє небесне доручення і вселити в людей віру. Побачивши, що наш Господь відбив першу спокусу, процитувавши Писання, сатана спробував підкріпити другу спокусу текстом Писання, застосування якого могло здатися, на перший погляд, цілком правильним. Цей уривок звучав так, ніби він спеціально був призначений, щоб запропонувати нашому Господу вчинити той самий подвиг, про який ідеться: “Бо Своїм Анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги” (Пс. 91: 11, 12).

Наш Господь швидко розпізнав хибність такого аргументу і неправильне застосування Писання, яке насправді відноситься до членів ніг Тіла Христа, яке є [R4545] Церквою, у той самий час, в який ми живемо, коли на шляху християнської віри знаходяться камені спотикання і коли Бог дає особливе світло на Своє Слово та особливу допомогу членам “ніг” Тіла Христа, щоб вони могли подолати труднощі й здобути благословення замість шкоди.

Для нашого Господа було б гріхом слідувати зазначеним шляхом, бо, хоча Він і не зловживав божественною силою, Він би спокушував Бога використати божественну силу для Свого визволення, тоді як у цьому не було необхідності, бо Він не був покликаний наражати Своє життя на небезпеку, а радше повинен був пожертвувати його – віддати його в служінні Правді та людству. Відповідь нашого Господа виявилася дуже влучною і була ще однією цитатою зі Святого

Письма: “Не спокушуй Господа Бога свого”. У будь-якому разі сатана, здається, зрозумів, що йому швидко і повно дана відповідь цитатами і показано, що його спокуса суперечить Божественній настанові.

Послідовники нашого Господа також зазнають спокуси в цьому напрямку – спокуси робити припущення щодо доброти Бога і словами або вчинками ставити себе в таке становище, яке могло б випробовувати або [R4545] спокушати Бога з приводу Його провіденційної турботи про них, – тобто робити те, на що Він ніколи не давав згоди у Своєму Слові. Дух чудотворства в будь-якому разі суперечить духу смирення і, якщо йому потурати, призведе до духовної гордині та егоїзму. Бог бажає, щоб Його народ зараз “ходив вірою, а не видінням”. Ба більше, “поклик” цього Євангельського віку лежить у руслі віри в обітницю, а не віри в чудесні досягнення інших або нас самих. Лагідність, смиренність, віра – все це знаходиться на тому боці, який зайняв наш Господь і який повинні зайняти Його послідовники.

Спокуса III. І знову нам немає необхідності припускати, що в пустелі, де був спокушуваний Ісус, є якась дуже висока гора, тому що такої високої гори там немає. Немає такої гори і на всій землі, з вершини якої в одну мить можна було б побачити всі царства світу. У даному випадку наш Господь був подумки перенесений на високу гору, у велике, величне царство, що височіє над усіма земними імперіями. У біблійній символіці гора представляє царство. У коротку мить сатана показав себе нашому Господу правителем усіх земних царств – начебто в нього є земна імперія, що панує над усіма імперіями. Це відповідає Писанню, в якому йдеться про те, що сатана – князь цього світу (цього віку), і що він “працює тепер у неслухняних”, тобто керує переважною більшістю.

Після того, як сатана змалював свою владу над світом – владу князя-узурпатора, який нав’язує невігластво і забобони людству, – його аргумент можна перефразувати так: “Я добре знаю мету твого приходу і обітницю, що твоє царство поблагословить увесь світ і виведе охочих і слухняних зі стану гріха і смерті. Запевняю тебе, що я бажаю тобі успіху в цьому починанні. Як правитель серед людей, я сам шкодую про нинішні умови. Тому я пропоную тобі взятися

за роботу з реформування людей як моему заступнику і помічнику. Якщо ти визнаєш мене, віддаси шану і повагу (вклонишся) мені, я буду співпрацювати з тобою і передам світ людства під твою опіку. Тоді ти станеш земним царем, правителем, а я, сатана, як духовна істота, буду, як і раніше, керувати як владика. Це найкраще, що ти можеш зробити. Справа повністю в моїх руках, як ти можеш судити з твого нинішнього погляду на людські умови. Якщо ти обереш будь-який інший шлях, він принесе тобі розчарування, презирство, поразку, ганьбу. Якщо ти обереш шлях, який я пропоную, він принесе тобі успіх і почесі”.

Наш Господь відповів: “Відійди, сатано! Бо ж написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому”. Спокусу було пройдено успішно, сатана віддалився, і святі ангели служили нашому Господу.

Подібні спокуси в тій чи іншій формі обов’язково прийдуть від того ж противника на кожного послідовника Господа. Господь допускає їх для випробування нашого характеру, як було в Його власному випадку. Спокуса в тому, чи ми будемо потурати несправедливим і грішним інституціям, чи ми будемо визнавати їх за те, що вони мають владу і що протистояння їм означатиме протистояння з їхнього боку, а також відверту ганьбу, зневагу і смерть. Такі спокуси можуть прийти на того, хто є в спокусі, через політичні, соціальні чи релігійні інституції, які кажуть: “Служи нам, і ми допоможемо тобі”. Але в кожному випадку за спокусою стоїть супротивник. Ті, хто не навчився любити праведність і ненавидіти беззаконня – хто не досяг рівня повного підпорядкування своєї волі Божественній волі, – перебувають у небезпеці впасти в такий спокусі. Але ті, чий серця вірні до останнього, як було серце Відкупителя, дадуть відсіч супротивникові й відкинуть його пропозицію про допомогу на таких чи інших умовах.

У нашого Господа не було Заступника, який співчував би Йому, допомагав і підбадьорював Його в годину спокуси: “Не було із народів з Ним нікого”. З нами, натомість, є інакше. Наш Господь як наш великий Первосвященик, завдяки заслугі Своєї власної жертви за людський гріх, піднісся на висоту і з’явився як Заступник усіх, хто зараз “покликаний Богом” вірити в Його кров, слідувати за Ним, хреститися в Його

смерть та розділити з Ним славу, честь та безсмертя в “Його воскресінні” (Фил. 3: 10). Цей великий Заступник, Який був спокушуваний у всіх згаданих відношеннях, здатний допомогти

нам. Однак Він чекає, доки ми усвідомимо свої потреби і звернемося по допомогу до престолу благодаті, як про це йдеться в нашому тексті.

R4544 (1910 p.)

ІСУС НЕ ВТРАТИВ ЗЕМНЕ ЖИТТЯ

ВТРАЧЕНЕ життя – це не віддане на жертву життя. Якби наш Господь втратив Своє життя, воно не було б жертвою. Втрачене життя – це життя, відібране з якоїсь справедливої причини або міркування. Натомість Його життя було забране без причини. Він страждав. Щодо того, як Він страждав і чому страждав, Святе Письмо досить чітко говорить нам, що Він “Себе неперочного Богу приніс”, тобто Він постановив виконувати Божу волю, схилився перед Божою волею, посвятив все Своє життя виконанню Божої волі. Щоб перевірити Його відданість і послух повною мірою Бог вимагав, щоб Він був слухняним, покірним, “слухняним аж до смерті, і то смерті хресної”. Його життя не відібрав у Нього ні Бог, ні люди. Як Він сам сказав, Він, згідно з Божественним розпорядженням, міг би просити про Божественну допомогу і більше дванадцяти легіонів ангелів захистили б Його життя: “Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його”. Тож у справі Ісусової жертви Його життя не забрала ані людина, ані Бог не вимагав цього, проте Бог дав Йому можливість продемонструвати Свою відданість. Це означало жертву, бо ставило Його в становище, в якому робити те, що Бог хотів від Нього, означало відмову від усіх земних прав та привілеїв.

Коли Він наблизився до миті Своєї смерті, Він не застосував Своєї заслуги наперед, кажучи: “Я роблю те і те, з такою-то метою і застосовую заслугу Мого послуху для того і того”. Він нічого подібного не робив. Такого застосування не було. Коли ми говоримо про смерть Христа як Ціну Викупу за гріхи всього світу, коли ми говоримо, що Він “дав Самого Себе на викуп за всіх”, ми беремо до уваги інші особливості Божественного влаштування, завдяки яким Господь Ісус зможе застосувати заслугу цієї жертви за світ людства як Ціну його Викупу. Це відбудеться “часу свого” (1 Тим. 2: 5, 6). Це не відбулося тоді, коли Він помер, але має відбутися згодом.

Після того, як наш Господь проявив Свою слухняність до самої смерті, Отець був радий виконати для Нього все і навіть більше того, на що коли-небудь натякав чи що обіцяв. Отже, Він підняв Його з мертвих, але не в тому самому стані, в якому Він був раніше – як людину, а в славному стані божественної природи, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”. Отець міг би відновити нашого Господа Ісуса до земної природи, але це, як ми розуміємо, не відповідало б Його обітниці, що за цей особливий послух буде особлива нагорода – “заради радості, яка очікувала його” (WTV).

ІСУС МАВ ПРАВО НА ЗЕМНУ ПРИРОДУ

Отже, коли наш Господь Ісус на третій день був піднятий Отцем з мертвих до славної природи, якою зараз володіє, – набагато кращої за земний стан, – Він мав право також на земну природу. Він, звичайно, не міг думати про обмін вищих умов на земні умови, тим більше, що така зміна розладнала б увесь Божий план. Пояснимо це: припустимо, що наш Господь Ісус, після того як був піднятий до слави Отця, до божественної природи, сказав би: “Отче, я дуже ціную Твою доброту і прихильність до Мене, що Ти так високо звеличив Мене, та тепер Я віддаю перевагу людській природі”. Якщо ми можемо собі уявити такі Його слова, то повинні признати, що Він мав би на це право, оскільки ніколи не втрачав людського життя. Він лише віддав його. Він підкорився, будучи слухняний Богові. І якби у Своєму воскресінні Він віддав перевагу земній природі, то було б цілком правильно, щоб Він отримав її назад. Але повернути її назад означало б скасувати всю працю, яку Він розпочав. Таким чином, Він віддав би небесну природу, яка була набагато бажанішою і про яку Він сам сказав: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав”. Так Він проігнорував би не лише висловлене Ним

уподобання в цій справі, а й Божественний План, порядок і задум, оскільки Божа воля була в тому, щоб Він мав саме таку високу природу, а також право на земне життя, право на земну природу, і міг дати цю земну природу з усіма її правами та привілеями (як “Викуп”, як Відповідну Ціну) взамін за втрачене життя Адама та всі його земні привілеї.

ПРИПИСАННЯ ЙОГО ЗАСЛУГИ ТИМ, ХТО ОБІЦЯЄ ПОЖЕРТВУВАТИ НЕЮ

Насправді наш Господь ще не відкупив усіх, проте Він дав Себе у значенні виконання жертви понад 1800 років тому. Однак Він ще не застосував Своєї заслуги як Викупної Ціни за весь світ. Що ж Він робить з Викупною Ціною весь цей час? Викупна Ціна була передана в руки Отця. Коли Ісус помер, Він сказав: “У руку Твою доручаю Я духа Свого”. Отже, Господь Ісус, як Великий Месія, має право на все те, що збирається дарувати всьому світові людства – Адаму та всьому його роду. Він дасть їм усім можливість стати Божим народом. Що Він робить тим часом із заслугою? Він приписує її тим з роду Адама, хто бажає мати повні стосунки з Отцем, за умови, що вони стануть Його послідовниками і покладуть своє земне життя, як Він поклав Своє. Коли вони приходять до Нього, Він приписує їм Свою заслугу в ту мить, коли вони посвячуються жертвувати, і це приписування Господньої заслуги робить їх прийнятними для Отця, Який дає їм зачаття як Новим Створінням. Відтепер вони є Новими Створіннями і віддали своє земне життя, як Ісус віддав Своє – на жертву. Отже, всі, хто тепер запрошений увійти під цю особливу домовленість завдяки використанню заслуги смерті Христа, входять під приписання цієї заслуги, а не надання її.

Існує різниця між приписанням заслуги та наданням її. Наприклад, якщо ми вручаємо вам 100 доларів, то ми даємо вам ці 100 доларів, передаємо їх вам безпосередньо. Але якщо ми підписуємо платіжний документ на 100 доларів, ми зараховуємо вам 100 доларів. У випадку Церкви це називається приписанням, бо насправді немає жодної передачі заслуги. Наш Господь повинен дати право на людське життя, людські привілеї, які спочатку належали Адаму і які Адам втратив, тобто втратив усе, що мав. Це право на людське життя наш Господь

повинен віддати, але Він ще не віддає його зараз. Він зберігає його, щоб дати світу у своєму часі. Зараз Він [R4638] просто приписує нам заслугу, тобто те, що відповідає підтвердженню нашого договору з Небесним Отцем, якщо ми хочемо укласти такий договір.

СВІТ ЗБЕРЕЖЕ ЗЕМНІ ПРАВА НА ЖИТТЯ, КУПЛЕНІ ДЛЯ НЬОГО

Повертаючись до викладеного вище – ця заслуга має бути дана на користь світу, – ми повинні уточнити і сказати, що заслуга дається не для всього світу, а лише, як представлено у Писанні, “за весь народ”. Проте “народ” це не весь світ, а тільки ті усі, хто увійде в стосунки Угоди з Богом під час Великого Посередницького Царства. Це – єдиний народ, за який буде застосовано заслугу. Той, хто відкине цю можливість і відмовиться стати одним із цього народу, відкине всі можливості, які мають бути надані, і, відповідно, не отримає реституції до людського життя. Такі особи не стануть досконалими. Вони взагалі не отримають людських прав. Вони отримають пробудження від смерті, але це не буде реституцією. Це буде лише першим кроком, після якого вони зможуть, якщо захочуть, робити подальші кроки, які вестимуть до реституційних благословень. “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б” того Великого Посередника, того Великого Пророка, Священника і Царя, великого “Пророка, піднятого від ваших братів”, Головою якого є Ісус, а Членами – Церква цього Євангельського віку – “кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 19-21).

Це узгоджується зі Святим Письмом, оскільки “хто вірує в Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває”, залишається на ньому. Він ніколи не вибереться з-під Божого гніву. Він мав можливість, він був приведений до пізнання Правди, він був приведений туди, де його привілеєм було увійти під розпорядження, яке передбачає благословення Нової Угоди, що будуть поширюватися на всіх через Ізраїль. Але якщо він не зможе скористатися з цієї нагоди і стати одним із Божого народу, він взагалі не вийде з-під гніву. Він помре під первісним гнівом Бога, не дійшовши до кінця Тисячолітнього віку – не ставши одним із відновлених.

R4637 (1910 p.)

“ВІН ЦЕ РАЗ НАЗАВЖДИ ВЧИНИВ”

*“Отакий бо потрібний нам Первосвященик: святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників... що потреби не має щодня, як ті первосвященики, перше приносити жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи, бо Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе”
(Євреїв 7: 26, 27).*

ЯКБИ св. Павло писав це послання з метою пояснення образного і позаобразного Поєднання за гріх, він би написав інакше. Як було показано вище, він боровся з поширеною думкою серед юдеїв його днів, що Угода Закону та її священицькі складові були Божественно задумані як постійні. Той, хто так вважав, не був би в змозі розгледіти факт, що Бог задумав нове священство, символічно показане в Мелхиседеку, – священство, що поєднувало в собі царську владу і священицьке служіння. Доки юдеї не змогли отримати такий погляд на речі, вони не могли правильно зрозуміти:

(1) Що юдейський народ, священство, жертвоприношення і звід законів повинні проминути.

(2) Що св. Павло покаже їм Божественний намір Нової Угоди з новим первосвящеником і новими священиками та кращими жертвами для її укладення.

(3) Тільки побачивши це, вони могли збагнути євангельське послання, що Христос, Нове Створіння, є Первосвящеником нового чину, а ми, “Його члени”, є священиками цього нового чину як духовно зачаті Нові Створіння. Тільки з цього погляду вони могли зрозуміти, як духовно зачатий Ісус, Священик, міг віддати на смерть Ісуса в плоті і зробити Його жертвою за гріх. Тільки з цього погляду вони могли зрозуміти, як члени Христа, під головуванням прославленого Первосвященика, могли йти Його слідами жертви і, зачаті святим Духом як Нові Створіння, приносити свої тіла на живу жертву, святу і прийнятну для Бога через заслугу Первосвященика, Який вже увійшов у Святе Святих як їхній Заступник і Посередник Нової Угоди для світу. Тільки з цього погляду вони могли зрозуміти, як ми покликані Богом страждати разом з Христом, щоб, як Його члени, з часом розділити Його славу як Його Наречена.

Наш текст говорить, що Христос, наш Первосвященик, “потреби не має щодня [постійно]”, як ті образні первосвященики, приносити жертви – спочатку за Свої власні гріхи, а потім за гріхи народу, – “бо Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе”. Звертаючись до запису в 3 М. 16 розд., ми бачимо, що образний священик приносив дві жертви: першу – за “себе та свій дім”, а другу – за решту “народу” Ізраїлю. Першою жертвою був телець, другою – козел. Ці жертви св. Павло в іншому місці згадує як образні “кращі жертви” (Євр. 9: 23). Давайте безсторонньо відповімо на запитання: що означають ці дві жертви – тельця і козла? Наші опоненти, та й усі інші, кажуть, що смерть нашого Господа Ісуса Христа є позаобразом обох: заколений телець представляє Його і заколений козел теж представляє Його. Вони кажуть нам, що обидві жертви відбулися одночасно, завершившись на Голгофі.

Ми просимо їх пояснити, чому дві тварини повинні бути вбиті, щоб представляти одну смерть Ісуса. Але вони не можуть відповісти. Вони лише повторюють, що вірять, що ці дві жертви були єдиними і одночасними – що вони просто представляли два аспекти однієї і тієї ж жертви. Ми запитуємо: якщо це так, то чому апостол по-різному виклав цю річ – “Перше приносити жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи”? Чому цей самий порядок був чітко позначений в образі Дня Примирення (3 М. 16)? Вони не мають відповіді. Ми запитуємо їх далі: як вони розуміють твердження, що Первосвященик приніс жертву [R4546] спочатку за свої власні гріхи? Чи мав наш Господь Ісус власні гріхи, які потребували жертви? Хіба Він не був святим, невинним і незаплямованим? І знову в них немає відповіді.

Відповідь на це запитання, представлена двадцять дев’ять років тому, коли вперше була опублікована брошура “Тіні Намету кращих жертв”, є єдиною відповіддю, яка відповідає фактам і свідченням Святого Письма. Ті, хто зараз виступає проти цих учень, колись вірили представленому в “Тінях Намету” або стверджували, що вірили. Тепер їхня сліпота настільки раптова і повна, що вони не наважуються визнати, що колись вірили нашим викладенням.

Для початківців вони намагаються створити враження, що “THE WATCH TOWER” раптово змінила своє вчення з цього питання.

Ми рекомендуємо всім читачам “THE WATCH TOWER” уважний, молитовний перегляд вчення “Тіней Намету” – повторне вивчення перших принципів “Божої таємниці”. А поки що ми коротко повторимо деякі особливості вчення, що стосуються тексту, який ми розглядаємо.

У попередньому вірші (в. 26) апостол каже, що наш Первосвященик був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”. Тому ми не повинні розуміти його слова у 27-му вірші, що Ісус приніс жертву “перше за власні гріхи”, як щось протилежне тому, що він щойно сказав, тобто, що наш Господь не мав гріхів. Ми повинні розуміти його в згоді з його твердженням в іншому місці щодо Церкви як Тіла Христа. “Голова” була досконала, але “Тіло” – недосконале. Голова не потребувала покриття в день жертвування, натомість Тіло потребувало білого льняного одягу, який символізував виправдання. Отже, Церква згадується тут як Його “свої”, Його “члени”, за яких Він приніс першу жертву – Свою особисту жертву, завершену на Голгофі.

Розповідь у 3 Книзі Мойсеєвій показує, що це перше жертвоприношення було не тільки за нього самого, але й “за його дім” – образно за дім, тобто покоління Левія, а позаобразно за “дім віри”, “Велику Громаду”. Ми не можемо придумати жодного заперечення, яке той чи інший розсудливий розум міг би запропонувати цьому поясненню – єдиному, що у властивому сенсі слова відповідає фактам. Свого часу ми припускали, що тільки ці два класи призначені на спасіння. І, власне кажучи, ніхто інший поки що не спасений в жодному сенсі цього слова. Невіруючі не уникнули осуду, що “на всіх людей прийшов”. Невідроджені не отримали ознаки Божественного прийняття святим Духом. Увесь “світ – під владою лукавого” аж до цього дня (1 Ів. 5: 19, WBTC).

Цей образ показує нам, що великий Священик не тільки приніс жертву, але й учинив приписання заслуги цієї жертви у “Святому Святих”, перш ніж принести другу жертву – “козла Господнього”. Як це відбулося? Відповідаємо, що через сорок днів після завершення нашим Господом Своєї жертви на Голгофі і підняття з

мертвих, Він вознісся на висоту, з’явився перед Божим лицем за нас (Своїх членів, тобто Тіло, і за Свій дім). Він застосував заслугу Своєї жертви за нас і забезпечив усім посвяченим віруючим цього Євангельського віку повне примирення з Отцем і повний привілей стати з Ним мертвими для земних інтересів і реституційних благ, і живими з Ним для слави, почестей і безсмертя духовної природи.

Прояв того, що Отець прийняв цей порядок, був даний у П’ятидесятницю. Учні та інші, “близько п’ятисот братів”, вже показали віру, яка виправдовує, і посвятилися бути мертвими з Ним, але цей порядок не міг вступити в силу, поки не отримав схвалення Отця. А Бог не міг ні схвалити, ні вважати нашу жертву “святою і приємною” (Рим. 12: 1), поки наш великий Відкупитель, Первосвященик нашого чину, не з’явився за нас і не застосував за нас заслуги Своєї жертви, виправдовуючи нас до реституційних прав. Як тільки вони були належним чином захищені нам, наша жертва могла бути прийнята, не раніше. Отже, благословення П’ятидесятниці означає:

По-перше, що жертва нашого Господа була в усіх відношеннях прийнятною для Отця.

По-друге, що вона була застосована за дім віри, включаючи Його сподіване Тіло.

По-третє, Церква, яка чекала в П’ятидесятницю, представляла цілу Церкву і домощадців віри цілого Віку.

По-четверте, наділення святим Духом означало прийняття Богом уже запропонованої жертви Церкви – означало забиття Господнього козла, як це зображено в образі. Таким чином, дві жертви великого позаобразного Первосвященика вже були принесені, хоча друга ще не була завершена. Першу Ісус учинив у Йордані, коли “приніс самого Себе” в жертву. Там про прийняття Отцем Його жертви свідчило зішестя святого Духа на Нього у воді. Цю жертву, як ми вже бачили, Він завершив на Голгофі. Його друга жертва – “козел Господній” – була принесена в П’ятидесятницю і визнана святим Духом. Ця праця жертвування в різних членах триває вже понад вісімнадцять століть. Незабаром, віримо, всі страждання Тіла Христа завершаться. Вже зараз члени почали переходити за завісу і приєднуватися до Голови. Незабаром останній член завершить свою частку в цих стражданнях Месії

і перейде за завісу. Тоді мине ще трохи часу, і особливі скорботи кінця цього віку на клас “Великої Громади” послужать для знищення її плоті, щоб вона могла досягти духовних умов на нижчому рівні, ніж Тіло Христа (1 Кор. 5: 5).

Отже, передусім є прославлення Голови. Далі приєднання членів до Голови завершить славного Первосвященника, який, як Пророк, Священик і Цар, буде великим Месією, великим Посередником Нової Угоди і через природний Ізраїль благословить усі племена землі. Клас козла відпущення становитиме слуг прославленого Священника.

Наші опоненти запитують, чому в нашому тексті сказано: “Бо Він це раз назавжди вчинив”, після згадки про два жертвоприношення – “перше... за власні гріхи, а потому за людські гріхи”?

Відповідаємо: коли апостол писав ці слова, Первосвященик вже приніс обидві жертви і сів праворуч Величності на Висоті, очікуючи на час, коли останній член Його Тіла постраждає з Ним вірно до самої смерті, – очікуючи на кінець цього віку, на інавгурацію великого Посередницького Царства, яке має благословити Ізраїль і весь світ. “Раз” тут вживається в значенні “вже”. Це Він вже зробив.

Наші опоненти запитують: Що мається на увазі під словом “щодня” у вислові: “Потреби не має щодня... приносити жертви”? Відповідаємо: що слово “щодня” тут вжито так, як ми часто вживаємо цей термін у значенні “постійно”. Ми вже звертали увагу на подібну ілюстрацію, де в пророцтві Даниїла говориться про антихриста, який спинить “щоденну пожертву” (Гиж.). Ми показали, що це означає, що антихрист відсунув убік заслугу сталої жертви Ісуса. (Див. т. III, “ДОСЛІДЖЕННЯ”, с. 25).

Насправді описані тут жертви за гріх виконувалися не щодня, а лише в певний день щороку – “завжди щороку”, тобто раз за разом у призначений день року. У цьому тексті думка полягає в тому, що наш Первосвященик не потребує постійно повторювати Свої “кращі жертви”, як земні священники з року в рік повторювали образні. Раз виконана жертвна праця на початку цього позаобразного “Дня Примирення” є достатньою на всі часи. І як Первосвященик після закінчення першої жертви застосував її заслугу для виправдання Свого Тіла і Свого дому, так після закінчення другої жертви – жертви

Господнього козла, яка образно представляла Його “членів”, – Він принесе кров цієї жертви Богові на користь світу. Але він не застосує її безпосередньо на користь світу, тому що світ не перебуває в стані примирення з Богом. Отже, нам показано, що кров’ю цих двох жертв Первосвященик запечатає, тобто укладе з Ізраїлем Нову Угоду, і що згідно з її умовами всі покоління землі матимуть привілей її благословень – посередницького благословення.

В образі Віко Вблагання, Ублагальню, було кроплено кров’ю козла, як попередньо кров’ю тельця, але вже з іншою метою. Оскільки перше кроплення призначалося для Тіла, “членів”, а також дому, то друге було вже не для них, а для всього народу Ізраїлю, за винятком тих, хто був представлений у племені Левія. Позаобраз цього зрозумілий і показує, що великий Первосвященик застосує кров позаобразного козла за весь світ людства, який шляхом реституції і настанов буде приведений до тісних відносин з Богом як Його Ізраїль згідно з умовами Нової Угоди.

Обидві жертви були принесені священником, а не тельцем чи козлом; і коли наш Господь принесе кров Своєї другої жертви – кров Своєї Церкви, “святої і приємної Богові” (Рим. 12: 1), – Він принесе “Свою власну кров”, а не вашу, не мою. Вся наша особистість була підкорена Господу на початку, так що Його вірні послідовники, навіть у земному житті, вважаються Його “членами”, а їхня плоть – Його плоттю. Більше того, оскільки вся заслуга, яка виправдала нас і зробила нашу жертву прийнятною, була застосована за нас нашим Відкупителем – позичена нам для того, щоб принести її в жертву, – то чи не було б правильним говорити про неї як про Його кров? Безумовно, так!

Погляньмо на це питання з іншого боку. Наш Господь під час Свого посвячення відмовився від усіх прав на земні речі як людина. Це був акт послуху волі Отця. Він не [R4547] приписав ці земні права світу або комусь іншому (Євр. 9: 14). Отже, ці земні права знаходилися на небесному рахунку нашого Господа – у Його розпорядженні, щоб використати їх, як Він забажає. Коли Отець винагородив Його послух звеличенням до духовної природи у Його воскресінні, Його людські права позосталися в Нього, щоб Він розпоряджався ними на власний розсуд. Він нікому їх не передавав, доки не “вознісся на

висоту”. Потім Він з’явився перед Богом за нас як наш Заступник і застосував за нас ці земні права, даруючи нам не небесні благословення, а реституційні права, представлені в Його жертві земного. Однак Божественний План не полягав у тому, щоб дати вибраним ці земні реституційні благословення з метою зберігати їх і тим самим позбавити природний Ізраїль і весь світ реституції.

Ці реституційні права були дані нам умовно, або, можна сказати, були позичені нам, зараховані нам на певний час і з певною метою. Мета полягала в тому, щоб ми, приймаючи їх вірою, могли беззастережно посвятити їх Господу до самої смерті, щоб таким чином позичена нам заслуга знову повернулася на рахунок нашого

Відкупителя, щоб Він міг використати цю заслугу знову, застосувавши її вдруге для звільнення природного Ізраїлю і світу від осуду й смерті. Тим часом благословення, дароване нам через цю позику, або приписання реституційних земних прав, забезпечених смертю нашого Господа, дає нам, як членам Христового Тіла, привілей жертвувати ці земні права. А це, у свою чергу, дає нам право, привілей розділити з Ним Його славу. “А коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”. Якщо ми п’ємо з Його чаші і хрестимося хрищенням у Його смерть, то таким чином ми розділимо з Ним життя і благословення на духовному рівні і сядемо з Ним на Його Престолі (2 Тим. 2: 12).

R4545 (1910 p.)

ДЕ ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОМЕРЛІ?

ДЕ перебувають наші друзі й наші сусіди, святі й нечестиві, цивілізовані й дикуни?

Правильна відповідь на це запитання має стосунок до нашої власної долі, впливає на наше богослов’я й на весь життєвий шлях і надає йому забарвлення! Правильна відповідь дає силу, впевненість, мужність і допомагає набуті дух здорового розуму!

“Мужі-браття! Нехай буде вільно мені сміло сказати вам про патріарха Давида, що помер і похований, і знаходиться гріб його в нас аж до цього дня... Не зійшов бо на небо Давид” (Дії 2: 29, 34). “І не сходив на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, Людський Син” (Ів. 3: 13).

Для людини сказати, що її не цікавить ця тема, означало б визнати себе розумово обмеженою, не здатною мислити. Якщо про звичні справи теперішнього життя, про їжу, одяг, гроші, політику тощо, які турбують нас упродовж кількох років, варто думати, дбати, то наскільки більше занепокоєння ми маємо відчувати щодо вічного майбутнього нас самих, наших ближніх і людства загалом?

Звичайно, таке важливе питання піддалося найглибшому вивченню відтоді, як шість тисяч років тому розпочалося царювання Гріха й Смерті. До теперішнього часу ця тема начебто має бути вже вичерпана. Увесь світ має бути настільки добре проінформований з цього питання, що не повинно бути нічого нового, що можна було б сказати і що було б цікаво почути. Але великі аудиторії розумних, вдумливих людей, які

приходять послухати і з затамованим подихом слухають те, що ми маємо сказати, свідчать, що після всього, що було вивчено з цього питання, лише деякі задоволені своїми висновками.

ВІДПОВІДЬ АГНОСТИКА НА ЦЕ ЗАПИТАННЯ

Перш ніж представити те, що, як ми стверджуємо, є біблійною і єдиною задовільною відповіддю на наше запитання, ми вважаємо за потрібне проявити повагу до інтелекту й мислення наших днів і минулих століть, щоб здобути загальне уявлення про цю річ мати перед очима найглибші думки найпроникливіших мислителів нашого роду. Однак ми не можемо детально вникати в нього і наводити довгі цитати. Ми мусимо задовольнитися стислими, оглядовими відповідями, які будуть викладені доброзичливо й правдиво, з бажанням не образити нікого, хоч би як ми не погоджувалися з його висновками. Ми визнаємо право кожної людини на власне мислення і власні висновки, незалежно від того, чи згодні вони з нашими уявленнями, чи ні.

Ми почнемо наше дослідження із запитання до наших друзів-агностиків, які вихваляються своєю позбавленою обмежень свободою думки: “Що скажете ви, «вільнодумці», у відповідь на наше запитання: «Де знаходяться померлі?»” Вони відповідають: “Ми не знаємо. Ми б хотіли вірити в майбутнє життя, але в нас немає доказів цього. Через брак доказів наш висновок такий: людина помирає як тварина. Якщо наш

висновок розчарує ваші очікування щодо радості за святих, то він, звісно, повинен утішити всіх щодо переважної більшості нашого роду, яким, безумовно, було б [R4550] набагато краще загинути як тварина, ніж перебувати в муках, як вірить більшість”.

Ми дякуємо нашим друзямагностикам за ввічливу відповідь, але відчуваємо, що вона не задовольняє ані наші розуми, ані наші серця, які голосно вигукують, що повинно бути, що зобов'язане бути майбутнє життя, що Творець створив людину з якостями розуму та серця, настільки вищими порівняно з тваринами, що треба очікувати особливого місця людини в Божественному плані. Ба більше, короткочасність нинішнього життя, його сльози, печалі, переживання, уроки – усе це буде майже марним, нічого не вартим, якщо не буде майбутнього життя, тобто можливості використати ці уроки. Ми повинні шукати більш задовільну відповідь на наше запитання.

ВІДПОВІДЬ ЯЗИЧНИКІВ НА НАШЕ ЗАПИТАННЯ

Оскільки три чверті світу – язичники, то вагомість цих цифр має на увазі, що наступні, чию думку потрібно запитати, – це язичники. Отже, “Де знаходяться померлі?” Язичництво дає загально дві відповіді:

(1) Виділяються ті, хто дотримується ідеї Переселення. Вони відповідають: “Ми вважаємо, що людина, коли вона помирає, насправді не помирає, а лише змінює свій вигляд. Її майбутній стан відповідатиме її теперішньому життю і дасть їй або більш високе, або більш низьке становище. Ми віримо, що ми жили на землі раніше, можливо, у вигляді кішок, собак, мишей, слонів тощо, і що якщо теперішнє життя було розумно використане, ми можемо знову з'явитися як люди з шляхетнішими талантами – як філософи тощо; але якщо, як завжди, життя було згаяне даремно, то після смерті ми повернемося до якоїсь нижчої форми буття – будемо слонами, хробаками чи чимось іще. Саме через таке переконання ми такі обережні в поводженні з нижчими тваринами і відмовляємося їсти м'ясо в будь-якому вигляді. Якби ми безжально топтали хробака, наше покарання могло б стати формою, в якій з нами теж будуть безжально поводитися після зміни, яку ми називаємо смертю”.

(2) Інший численний клас язичників вірить у духовний світ, в якому є чудові мисливські угіддя для добрих людей і пекло з різними муками для поганих. Нам кажуть, що коли люди начебто помирають, вони насправді стають живішими за всіх живих, і що тієї самої миті, коли вони перетинають річку Стікс, вони потрапляють до царства чи то блаженних, чинавіки приречених, і що існують ступені, або рівні покарання та нагороди. Ми запитуємо: “Звідки у вас такі погляди?” Відповідь: “Вони в нас давним-давно. Ми не знаємо, звідки вони прийшли. Наші вчені люди передали їх нам як істини, і ми прийняли їх такими”.

Але відповідь язичництва не задовольняє наші уми і серця. Ми повинні шукати далі. Ми не повинні довіряти домислам. Ми повинні шукати Божественне Об'явлення; послання від Того, з Ким ми повинні мати справу, – від нашого Творця.

КАТОЛИЦЬКА ВІДПОВІДЬ НА НАШЕ ЗАПИТАННЯ

Залишмо язичництво й адресуймо наше запитання тій розумній четвертій частині населення світу, яка відома як християнство. Ми запитуємо: “Християнство, яка ваша відповідь на це запитання?” Відповідь наступна: “Ми розділилися в думках. Понад дві третини з нас дотримуються католицької точки зору і майже одна третина – загальної протестантської”. Давайте спочатку вислухаємо думку католиків (грецьких і римських), бо вік, а також чисельність передбачає такий пріоритет.

“Друзі-католики, представте нам, будь ласка, результати ваших праць і вивчень, висновки ваших найздібніших мислителів і теологів стосовно Об'явлення, яке, як ви стверджуєте, ви маєте від Бога стосовно цього запитання: “Де знаходяться померлі?» Ми вислухаємо вас вдумливо, терпляче, неупереджено”. Наші друзі-католики відповідають: “Наші вчення дуже ясно висловлюють суть вашого запитання. Ми розглянули цей предмет з усіх точок зору у світлі Божественного Об'явлення. Наш висновок і вчення такі: коли хтось помирає, він потрапляє в одне з трьох місць: по-перше, святі (яких, як ми стверджуємо, дуже мало) негайно опиняються в присутності Бога, на небесах. Їх згадує наш Господь, кажучи: “І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем

Моїм!” (Лк. 14: 27). Ті, хто вірно несе хрест, – це “Мала Черідка”, “вибрані”. Про них Ісус каже: “Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!” (Мт. 7: 14). До цих святих не належить наше духовенство, ані навіть єпископи, кардинали і папи. Річ у тім, що коли хтось із них помирає, то за церковним звичаєм відбуваються літургії за упокій їхніх душ. Ми не будемо проводити літургії за тих, хто, на нашу думку, перебуває на небесах, бо там, безсумнівно, є спокій для кожної душі; і ми також не будемо проводити літургії за них, якщо вважаємо, що вони перебувають у вічному пеклі, тому що літургії не можуть їм допомогти. Однак слід зазначити, що ми не вчимо, що багато хто потрапляє у вічне пекло. Ми вчимо, що тільки невинуватих єретиків – осіб, які мали повне уявлення про католицькі доктрини, навмисне і свідомо виступали проти них, – спіткає настільки жахлива, безнадійна доля”.

МІЛЬЙОНИ В ЧИСТИЛИЩІ

“Усі померлі, згідно з нашим вченням, одразу потрапляють до чистилища, яке, як вказує назва, є місцем очищення від гріха, місцем епітимії, смутку, нещастя, страждань – справжніх, але не безнадійних. Термін ув’язнення тут може становити сотні або тисячі років, залежно від того, на що особа заслужила, і від наданих їй полегшень. Якщо ви хочете дізнатися більше про католицьке вчення з цього питання, ми відсилаємо вас до праць одного з наших великих католиків, відомого поета Данте, вірного католика, свого часу абата, який помер у монастирі як повноправний член Церкви. У поемі Данте “Інферно” художньо описані муки чистилища, як ми розуміємо це питання. Майже в будь-якій бібліотеці можна взяти ілюстровану копію цієї великої католицької поеми. Художник Доре також був видатним католиком, і він зобразив поему Данте яскраво і правдиво. Ілюстрації яскраво показують муки чистилища. Демони переслідують одних, поки ті не стрибають з обриву в киплячу воду. Інших вони обсипають вогняними дротиками. Інших спалюють у ямах головами вниз, а ще інших – ногами вниз. Деяких кусають змії. Інших заморожують тощо. Ми радимо вам ознайомитися з твором Данте “Інферно”, бо в ньому дано виклад нашого католицького погляду на правильну відповідь

на ваше запитання: «Де знаходяться померлі?» Переважна більшість перебуває в чистилищі. Мільярди язичників перебувають там, тому що невігластво не спасає, не дає права на небесний стан. Усі, хто потрапляє на небеса, мають бути попередньо пристосовані й підготовлені таким чином, який недоступний для язичників. Мільйони протестантів перебувають там. Вони не можуть потрапити на небеса інакше, як через брами католицької церкви. Також Бог не вважатиме їх гідними вічного пекла, бо їхнє неприйняття католицизму було спричинене сповіданням віри, під яким вони народилися і яке їх супроводжувало. Майже всі католики також потрапляють до чистилища, бо, незважаючи на добрі послуги нашої церкви, нашу святу воду, сповіді, літургії, святі свічки, освячені місця поховання тощо, вони, не досягнувши святості характеру, позбудуться неба, доки сумний досвід чистилища не підготує їхні серця до неба. Ми вважаємо, однак, що із зазначеної причини католикам не потрібно буде залишатися в чистилищі так довго, як протестантам і язичникам”.

Ми можемо подякувати нашим католицьким друзям за такий люб’язний виклад їхнього погляду. Ми не запитуватимемо їх, де розташоване їхнє чистилище і як вони отримують детальну інформацію про нього, тому що такі запитання можуть образити їх, а в нас немає бажання ображати будь-кого. Ми просто хочемо почути від них найвиваженіші, найясніші та найзріліші думки з приводу нашого запитання. Ми з жалем мусимо сказати, що відповідь не зовсім та, на яку ми могли б сподіватися в плані ясності, розумності та підтверджень з Біблії. Наші серця обтяжує думка, що наш бідний рід через первісний гріх уже, як каже апостол, є “стогнучим творінням”, і теперішнє життя завдовжки в кілька років сповнене скорбот. Для нас сумно і бентежно думати про те, що після того, як нинішні випробування і труднощі залишаться в минулому, ми будемо змушені, навіть упродовж століть (не кажучи вже про вічність), переносити такі жахливі випробування, які зображує Данте, навіть якщо ці століття мук очистять нас і підготують до Божественної присутності небесної слави. Можливо, деяким теологам здасться дивним, проте це правда, що відповідь католицизму на наше запитання нітрохи не краща, ніж відповідь язичництва.

Ні наші уми, ні наші серця ще не задоволені. Навряд чи варто відмовлятися від подальших пошуків чогось більш задовільного.

ВІДПОВІДЬ ПРОТЕСТАНТІВ НА НАШЕ ЗАПИТАННЯ

Я відношу себе до протестантів, не маючи тим самим на увазі жодної неповаги до будь-кого іншого. Я припускаю, що більшість моєї аудиторії – протестанти. Нагадую вам, що багато хто з нас у минулому був схильний трохи хвалитися протестантською “широкою розуму”, “інтелектом”, “освіченістю” тощо. Чи не вправі ми очікувати від протестантів ясної, логічної, задовільної відповіді на наше запитання? Знайшовши всі інші відповіді незадовільними і переходячи тепер до однієї дванадцятої частини нашого роду, яка має перевагу в усіх відношеннях, ми могли б цілком обґрунтовано очікувати знайти в її відповіді квінтесенцію мудрості й доказів з усіх боків і з кожного століття. Але що ми знаходимо, дорогі друзі? Із соромом я кажу: ми знаходимо щось зовсім протилежне! Ми знаходимо, що голос протестантизму загалом (за винятком чисельно невеликих конфесій) пропонує найабсурднішу відповідь на моє запитання, яку можна собі уявити, – відповідь, що її мають посоромити католики, язичники й агностики. Хіба це не дивно? Як таке може бути? Написано: “Рани від люблячого – щирі” (Гиж.) [R4551]. Тож потерпіть мене, доки я відкрию вам слабкості нашого становища як протестантів – не на нашу прикрість і сором, а з думкою, щоб наше розумне дослідження цього питання було повернене нам на користь і дало змогу пізнати Істину та піднести правдиві, Божественні критерії перед людьми, щоб ми та й усі могли дійти більш ясних уявлень про характер, мету та майбутні діяння нашого Небесного Отця щодо нашого роду.

Дозвольте мені якомога м’якше торкнутися цього хворого місця. Зняття пов’язки й очищення рани може завдати нам болю, але, тим не менше, дослідження має бути корисним. Ми отримали назву “протестанти” від того, що наші тямущі й доброзичливі прабатьки, які були католиками, вирішили, що вони виявили невідповідності та небіблійний підхід у католицьких доктринах, у яких вони були виховані. Вони протестували проти них, звідси й пішла назва “протестанти”.

Ми не можемо захистити все, що вони робили своїм ворогам, і все, що їхні вороги робили їм.

Одним із пунктів їхнього протесту було те, що наші прабатьки ніде на землі не могли знайти нічого на кшталт чистилища, ані жодного висловлювання про нього в Біблії. З простотою, яка, звісно, дивовижна для нас, вони дійшли висновку, що просто візьмуть свої уявлення про чистилище і позбудуться їх назавжди. Таким чином, у них залишилися небо і пекло, і в одне з цих місць, за їхніми словами, кожен представник роду повинен потрапити після смерті і там провести свою вічність. Цілком очевидно, що ці наші доброзичливі прабатьки не були настільки далекоглядними, далекозорими і логічними, як ми могли б очікувати, не розуміючи, в яке скрутне становище вони потрапляють. Швидше, можна сказати, що вони бачили можливі труднощі, але дивилися наречі інакше, ніж ми. На той час серед протестантів переважала теорія Кальвіна і Нокса і вела кожную конфесію до надії, що саме вони є Божими “вибраними” і становлять “Малу Черідку”, яка піде на небо, у той час, як решта людства потрапить у пекельні муки на всю вічність.

Ні католики, ні протестанти більше не моляться:

“Боже, благослови мене і мою дружину,
Мого сина Джона і його дружину,
Нас четверо і нікого більше”.

І католики, і протестанти, озираючись на той період, який ми часто називаємо “середньовіччям”, мають підстави дякувати Богові за помазання очей нашого розуміння, що дає нам змогу, як ми віримо, мислити логічніше, ніж наші прабатьки. Навіть ті з нас, хто виховувався під впливом доктрини призначення, відмовились від ідеї, що язичників залишено поза увагою, бо вони призначені наперед на осуд. Натомість ті, хто прийняв Вестмінстерське сповідання віри, сьогодні найбільш ревно проповідують Євангеліє серед язичників шляхом місіонерських зусиль. Ми радіємо цьому. Це знак того, що наші серця перебувають у більш правильному і шляхетному стані, хоча наш розум ще не прийшов у належну відповідність до нашого серця, і ми все ще дивимося на викривлені доктрини та намагаємося уявити собі, що вони абсолютно правильні.

Теоретично протестантські доктрини стоять на боці Біблії і католиків і заявляють, що небо – це місце досконалості; що ніхто, хто туди потрапляє, не може змінитися; отже, всі випробування, все очищення, вся шліфовка, все полірування характеру повинно бути здійснене до входу в обитель святих. Словом, ми згодні, що туди ввійдуть тільки святі, “чисті серцем”, “переможці”, “Мала Черідка”, що йдуть сьогодні слідами Ісуса. А як щодо решти людства? Тут проблема. Наші серця, ставши ширшими, не погодяться з тим, що всі, окрім святих, мають провести вічність у муках, хоча такою є логіка наших віровчень. Наші серця протестують, кажучи, що три чверті людства сьогодні – язичники, і ця частина людства ніколиповністю не чула про Бога та умови спасіння.

НАЙКРАЩІ З ЛЮДЕЙ ЗДИВОВАНІ

Наші віровчення турбують нас. Оскільки наші серця не дозволяють нам думати, що ці бідні створіння відправляються у вічність нещастя, то наш розум також не дозволяє нам сказати, що вони придатні для небес. Справді, уявити собі небо з трьома чвертями його мешканців, не відродженими у кожному сенсі цього слова, суперечило б не тільки Писанню, а й самому розуму. Наші прабатьки просто створили нам проблеми, коли відкинули чистилище і зберегли все інше. Якщо ми повинні заперечувати чистилище як небіблійне, то чи не повинні ми однаковою мірою заперечувати вічні муки усіх племен землі як небіблійні, особливо коли Біблія говорить, що “всі племена земні благословляться” через Христа знанням Правди й можливістю прийти всім серцем до єдності з Богом і здобути вічне життя через Христа? Я вважаю за необхідне заявити про необґрунтованість доктрини вічних мук. Проте, я нагадаю вам відомі протестантські теорії з цього питання:

(1) Ідея Кальвінізму полягає в тому, що Божественна Мудрість і Сила заздалегідь усе спланували для людства – заздалегідь знали про гріхопадіння людини, тому підготувалися, створивши велике місце під назвою пекло та заповнивши його вогнетривкими демонами для мук всього людського роду – усіх, крім “Малої Черідки”, “вибраних”. Любов і Справедливість не були взяті до уваги в цих розрахунках.

(2) Інша відома протестантська теорія, “армініанська”, якої сьогодні дотримується,

мабуть, більшість, наполягає на тому, що Любов і Справедливість створили світ і зумовили муки, не порадившись із Мудрістю і Силою. Звідси випливає, що Бог потрапив у скрутне становище, намагаючись чинити справедливо і з любов'ю по відношенню до Своїх створінь, і Йому не вистачало сили, щоб надати необхідну допомогу. Вся складність, дорогі друзі, полягає в тому, що у своїх міркуваннях на цю тему ми просто запитували думки людей, а не зверталися до Слова Господа.

Упевнений, я здивую вас, коли зверну вашу увагу на ясний, зрозумілий, розумний, справедливий, люблячий і мудрий задум нашого Небесного Отця. Його так довго не помічали, так довго ховали під сміттям людських традицій “середньовіччя”, що сьогодні “Правда дивовижніша за вигадку”. Добре сказав наш Господь через пророка: “Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки” (Іс. 55: 9).

ЩО ГОВОРИТЬ СВЯТЕ ПИСЬМО?

Слід зауважити, що всі вищевикладені теорії засновані на припущенні, що смерть не означає смерть, що померти означає стати більш живим, ніж до смерті. В Едемі Бог оголосив нашим першим батькам: “Смертю помрете” (Гиж.). Натомість сатана сказав: “Ні, не помрете” (Гиж.). Зверніть увагу, що язичники, як і християни, прийняли брехню сатани і відповідно відкинули Божу Правду. Хіба не всі вони згодні з твердженням змія: “Ні, не помрете”? Хіба не всі вони заявляють, що мертві живі – набагато більш живі, ніж до смерті? Це, дорогі друзі, було нашою спільною помилкою. Ми слідували за неправильним учителем, за тим, про кого наш Господь сказав, що він “в правді не встояв ” і що він батько брехні (Ів. 8: 44).

Ці неправдиві доктрини переважали серед язичників упродовж багатьох, багатьох століть, але вони набули поширення в Церкві Христа в “середньовіччі” і багато в чому сприяли виникненню темряви. Якби наші прабатьки вірили Божому свідченню, “Смертю помрете”, то не було б місця для запровадження молитов за померлих, літургій за їхні гріхи, лякаючих думок про їхні муки. Святе Письмо від першого до останнього погоджується з тим, що “померлі нічого не знають” (Еккл. 9: 5) і що “чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані того він

не відає” (Йов. 14: 21). Святе Письморозповідає нам про те, де перебувають померлі і в якому вони стані; що вони не відчувають ні радості, ні печалі, ні задоволення, ні страждання; що вони не знатимуть ні про що, що робиться під сонцем, до свого пробудження у воскресінні. Я нагадую вам слова мудреця: “Все, що всили чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости” (Еккл. 9:10). Я нагадую вам, що як у Старому, так і в Новому Завіті про добрих і поганих людей написано, що вони заснули в смерті. Я нагадую вам, що апостол говорить про тих, хто “спочив в Ісусі” (Дерк.), і про тих, хто в “Христі упокоївся”. Вони, за його словами, загинули, якщо немає воскресіння мертвих. Чи можуть вони загинути на небі, у чистилищі або в пеклі мук? Упевнений, що ніхто так не вчить. Вони вже перебувають у стані загибелі в могилі; і ця загибель буде абсолютною, цілковитою, якщо не буде воскресіння для їхнього звільнення від влади смерті. Тому ми читаємо: “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”.

Словом, учення Біблії свідчить, що людина перевершує будь-яку тварину – створена за образом і подобою свого Творця; що вона володіла життям досконалою мірою в Едемі й могла зберегти його за умови повного послуху. Але у своєму випробуванні, у своїй перевірці вона зазнала невдачі і потрапила під вирок смерті. “Того ж дня, котрого ти покуштуєш од нього, смертю помреш” (1 М. 2: 17, Гиж.). Почалося вмирання, яке через дев’яцот тридцять років звело батька Адама в могилу і втягнуло всіх його дітей у його слабкості та смертний вирок. Він помер у той самий день, який, [R4552] як пояснює апостол Петро, тривав не двадцять чотири години, а був тисячолітнім днем: “В Господа один день немов тисяча років” (2 Петр. 3: 8). Протягом шести з цих великих днів смертний вирок опустив людину в деяких відношеннях до рівня тварини і залишив без надії на майбутнє життя, за винятком того, що Бог може зглянутися над нею і принести їй певне полегшення. На це був натяк у висловлюванні, що Насіння жінки має розтрити голову змія. Ще більш детально це було сказано Аврааму:

“І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі” (1 М. 28: 14).

Але тільки після того, як минули чотири великі тисячолітні дні, Бог послав Свого Сина, щоб відкупити людський рід, заплативши Його смертю за покарання батька Адама: “Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних” (1 Петр. 3: 18). У результаті цієї викупної праці, здійсненої на Голгофі, має настати “воскресіння праведних і неправедних” – повернення зі смертного вироку, з в’язниці, могили.

ПОКАРАННЯМ Є СМЕРТЬ, А НЕ МУКИ

Зверніть увагу на помилку в припущенні, що вічні муки є заплатаю за первісний гріх. Святе Письмо прямо заявляє, що “заплата за гріх – смерть”, а не вічні муки (Рим. 6: 23). Ми досліджуємо розповідь Книги Буття про гріхопадіння людини і винесений їй вирок, але не знаходимо жодного натяку на майбутнє покарання. Вона говорить тільки про покарання смертю. Повторивши це, Господь сказав: “Бо ти порошок, і до пороху вернешся” (1 М. 3: 19). Але Він не сказав ні слова про демонів, вогонь і муки. Як же противник обдури наших батьків у “середньовіччі” своїми оманами, які апостол називає “наукамідемонів”? Зверніть увагу на факт, що в жодному з пророцтв не йдеться ні про що інше, окрім смертної кари за гріх, і що Новий Завіт стверджує те саме. Св. Павло, який написав більшу половину Нового Завіту і запевняє нас, що він “не вхилився об’являти нам усю волю Божу” (Дії 20: 27), не говорить ані слова про муки. Навпаки, обговорюючи це саме питання про гріх і його покарання, він каже: “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Рим. 5: 12). Зверніть увагу на те, що одну людину і всіх людей спіткали не вічні муки, а смерть. Якщо хтось думає, що смерть не є достатнім покаранням за гріх, то нам потрібно буде лише вказати йому на факти і тим самим довести нелогічність його припущень. Через гріх неслухняності Адам втратив свій райський дім – втратив вічне життя і Божественне спілкування, а натомість отримав хвороби, біль, печаль, смерть. Крім того, усі його нащадки, яких, за обґрунтованими підрахунками, налічується двадцять мільярдів, втративши спадок у тому,

що стосується благословень, успадкували слабкості, розумові, моральні та фізичні, і є, як каже апостол, “зітхаючим створінням” (Рим. 8: 22).

БОЖЕ ПОКАРАННЯ СПРАВЕДЛИВЕ

Нехай ніхто не вважає смертний вирок несправедливим і занадто суворим. Бог міг погубити Адама, грішника, тим самим виконавши вирок. Він міг миттєво погубити весь рід. Але хібаб ми віддали перевагу цьому? Звичайно, ні. Життя солодке, навіть серед болю і страждань. Крім того, Божественна мета полягає в тому, щоб нинішні випробування і труднощі виявилися корисними як дисципліна, щоб підготувати нас до мудрішого шляху, ніж той, який обрав батько Адам, коли нам буде надано привілей пройти ще одне особисте випробування. Наш рід був би позбавлений надії на майбутнє існування, як це стверджує агностицизм, якби не Божественне співчуття і праця відкуплення.

Зауважте ще раз, чому наш Господь помер для нашого відкуплення, і ви побачите в цьому ще один доказ покарання. Якби покаранням для нас були вічні муки, то наше відкуплення від них коштувало б нашому Господу такої ж ціни – Він мав би переносити вічні муки, справедливий за несправедливих. Але вічні муки не були покаранням, і Ісус не заплатив за нас таке покарання. Покаранням була смерть, тому “Христос був умер ради наших гріхів”. “Ісус... за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”. Той, хто міг би заплатити покарання Адама, міг би уладнати з Божественною Справедливістю питання гріхів усього світу, тому що тільки Адам був на випробуванні, тільки Адам був засуджений. Ми, його діти, були залучені в це через нього. Ось мудрість і економія нашого Творця! Святе Письмо запевняє нас, що Він засудив увесь світ за непослух однієї людини, щоб показати милосердя до всіх через слухняність іншої, Христа. Ми були засуджені на смерть без нашої згоди чи відома. І ми були відкуплені від смерті без нашої згоди чи відома.

Хтось може запитати: “Чи означає це, що ми не несемо відповідальності? Хіба не буде особистого покарання за наші неправильні вчинки?” Ми відповідаємо: “Справедлива відплата” спіткає всіх. Але наша вічна доля може бути вирішена тільки нами самими, нашим особистим прийняттям або відкиненням Божої благодаті. Святе Письмо ясно інформує нас,

що кожен гріх, залежно від його навмисності, тягне за собою певну міру деградації, яка передбачає “удари”, покарання, виправлення для відновлення втраченого становища. Таким чином, що підлішим і нечестивішим може бути чоловік або жінка, то більшим буде його/її не вигідне становище під час воскресіння, і то більше йому/їй доведеться докладати зусиль, щоб повернутися до всього, що було втрачене в Адамі та відкуплене Христом.

“І ВИЙШОВ ПОМЕРЛИЙ”

Чудеса нашого Господа під час Його першого приходу образно показували велику працю, яку Він зі Своєю прославленою Церквою виконає для світу в Тисячолітті. Тоді всі хворі, кульгаві, сліпі та мертві повернуться до життя і, якщо будуть слухняними, врешті-решт будуть приведені до повної досконалості. Неслухняні будуть знищені Другою Смертю. Найпомітнішим чудом, яке зробив наш Господь, було пробудження Лазаря, Його друга. Ісус був відсутній кілька днів, коли Лазар захворів, і, звичайно ж, знав про це. Проте Марта і Марія послали Йому особливу звістку словами: “Ось нездужає, Господи, той, що кохаєш його” (Ів. 11: 3). Вони знали про силу Ісуса зцілювати навіть словом Своїх уст. Вони мали віру, що якщо Він може допомогти чужим, то, безсумнівно, буде радий допомогти Своему другові. Але Ісус залишався на місці і дозволив Лазареві померти, а дорогим сестрам зазнати важкого потрясіння. Тоді Він сказав учням: “Друг наш Лазар заснув” (Ів. 11: 11). Після цього, зійшовши до рівня їхнього розуміння, Він додав: “Умер Лазар. І Я тішуся за вас, що там Я не був” (Ів. 11: 14, 15).

Він був радий дозволити Своему другові заснути в смерті, тому що це давало особливу можливість для особливого чуда. Потім разом зі Своїми учнями Він вирушив у триденну подорож до Віфанії. Ми не можемо звинувачувати скорботних сестер за те, що їм було прикро, що Месія знехтував їхнім проханням. Вони знали, що в Нього є сила дати їм полегшення. Марта ніжно дорікнула Йому: “Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат... Промовляє до неї Ісус: Воскресне твій брат! Відказує Марта Йому: Знаю, що в воскресіння останнього дня він воскресне” (Ів. 11: 23, 24). Зверніть увагу, що наш Господь не сказав: “Брат твій не помер; брат твій живий як ніколи; він на небі або в

чистилищі”. Нічого подібного! Чистилища ще не придумали, і Він нічого про нього не знав. А щодо неба, то Господь свідчить у нашому тексті: “І не сходив на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов”. Марта також добре знала про це. Омани темних віків ще не витіснили правду. Її надія для брата була за Писанням: він буде піднятий у воскресінні, в останній день, Тисячолітній День, сьомий з великих тисячолітніх днів від створення.

Наш Господь пояснив, що сила воскресіння по праву належить Йому, що вона супроводжує Його, і Він міг дати їм полегшення без зволікання. Марта сказала Господу, що вже надто пізно, що вже почалося псуття. Але Ісус наполіг на тому, щоб побачити гріб, і коли Він прийшов до нього, то сказав: “Лазарю, вийди сюди”. І ми читаємо: “І вийшов померлий” (Ів. 11: 43, 44). Зауважте, що він не був живий. Лазар був справді мертвий. Зауважте, що він не був покликаний ні з неба, ні з чистилища.

“ВСІ, ХТО В ГРОБАХ”

Ісус дав зрозуміти, що те, що Він зробив для Лазаря, Він у кінцевому підсумку зробить для Адама і всього його роду. Зверніть увагу на Його слова: “Надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять” (Ів. 5: 28, 29). Чи дивує нас це? Якщо так, то причину не треба далеко шукати. Уся річ в тому, що ми далеко відійшли від вчень Біблії – повністю занурилися в “науки демонів”, повністю повірили в неправду змія: “Умерти не вмрете”, осліпли до вислову Господа: “Смертю помреш” (Гиж.), а також “Заплата за гріх – смерть”.

Решта вірша в Івана 5: 29 пояснює, що буде два загальних класи мертвих, які повиходять. Перший – це ті, хто мав своє випробування і успішно його витримав; другий – уся решта людства, яка досі не отримала божественного схвалення. Ті, хто отримав схвалення, вийдуть із могили на воскресіння життя – до досконалості. Ті, хто не отримав схвалення, вийдуть на воскресіння суду (див. Revised Version). Вийти – одне. Воскреснути – інше. Апостол пояснює, що “кожен [вийде] у своєму порядку” (1 Кор. 15: 23). Прокинувшись, люди отримають привілей піднятися все вище, вище й вище з нинішньої деградації, розумової, моральної, фізичної, до славної досконалості, якою насолоджувався батько Адам, будучи за образом [R4553] і

подобою свого Творця. Працю з підняття, тобто воскресіння, св. Петро називає “відновленням всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 21).

ЦЕ НЕ УНІВЕРСАЛІЗМ

Це також не має на увазі універсальне вічне життя, тому що Писання стверджує, що ті, хто відмовиться скористатися славними нагодами Тисячоліття, хто відмовиться піднятися до досконалості, будуть знищені з народу Другою Смертю – “І стануть вони, немов їх не було” (Овд. 16). Я знову нагадую вам про вчення нашого Господа на цю тему. Він увійшов до синагоги в Капернаумі і, коли Його попросили прочитати уривок, Він вибрав шістдесят перший розділ Ісаї і прочитав про Себе і Свою діяльність – що частина її полягатиме в тому, щоб “полоненим звіщати свободу, а в’язням відчинити в’язницю”. Ми добре знаємо, що наш Господь не відчинив жодної буквальної в’язниці, як, скажімо, тієї, в якій був ув’язнений Іван Христитель. Він не зробив жодних зусиль, щоб допомогти йому. В’язниця, яку відкриє Христос, – це велика в’язниця, могила, яка зараз утримує близько двадцяти мільярдів представників нашого роду. У Своему другому приході наш Господь відкриє цю велику в’язницю і дозволить усім в’язням вийти на волю, як Він зробив це на прикладі Лазаря. Він не покличе їх з неба, чистилища і пекла, і, як Він сказав: “Лазарю, вийди сюди!”, так усі, “хто в гробах, Його голос почують, і повиходять”.

ДЕ ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОМЕРЛІ?

Мої дорогі друзі, у вас перед очима відповіді на наше запитання від найменших до найбільших земних авторитетів. Жодна з них не була задовільною. Тепер ви почули свідчення Божого Слова – Божественне висловлювання з приводу того, “Де знаходяться померлі?”. Прислухаючись до голосу з неба, ми переконані, що вони справді мертві, і що всі їхні надії щодо майбутнього зосереджені, по-перше, на викупній праці нашого Господа Ісуса, здійсненій на Голгофі, і, по-друге, на праці воскресіння, яку Він повинен здійснити під час Свого другого приходу для тих, кого Він відкупив. Якщо у вас є хоч тінь розчарування щодо святого брата або сестри, батька, матері або дитини, які, як ви сподівалися, вже на небі, то в якості розради погляньте на інший бік питання – згадайте,

скільки ваших улюблених, рідних, друзів, ворогів і сусідів, згідно з вашою теорією й усіма поширеними теоріями, відчують невимовне горе після своєї смерті та відчуватимуть його ще довгі століття; подумайте, яке полегшення для розуму і серця ви отримаєте від знання правди, що вони ніде не живі, а лише мертві, або, кажучи більш поетично, “спочили в Ісусі” (Дерк.) у тому сенсі, що Він – їхній Відкупитель, у Якому перебувають усі їхні надії на майбутнє пробудження.

ВІДДАВАЙТЕ ТІЛА ВАШІ НА ЖЕРТВУ

І на закінчення! Наша тема не була б закінчена, якби ми не пояснили на підставі Писання, чому Бог відклав благословення світу, воскресіння, майже на дві тисячі років після смерті Ісуса. Причина чудова! Вона має сподобатися кожному істинному християнському серцю й потішити його і полягає в наступному:

Бог постановив вибрати Церкву, перш ніж благословення воскресіння прийде на світ. Цю Церкву іноді називають Тілом Христа, Голова якого – Ісус. Ще вона називається “Нареченою, Дружиною Агнця”. Від П’ятидесятниці Небесний Отець притягує віруючих на бік Ісуса. Після виправдання вірою в дорожочинну кров їм запропоновано стати Його учнями, Його послідовниками, ходити Його слідами, віддавати своє життя в служінні Отцеві, як це робив Ісус, і розвивати у своїх серцях плоди та благодаті святого Духа до такої міри, щоб їх можна було назвати копіями улюбленого Божого Сина.

Обітницею для них не є воскресіння через реституцію, обіцяне світові під час Тисячоліття.

Навпаки, вони мають “небесний поклик”. Після посвячення вони зачаті святим Духом, потім навчаються в школі Христа і піддаються різним випробуванням і дисципліні, щоб це відшліфувало і відполірувало їхні характери як Нових Створінь. Вони – “Мала Черідка”, зібрана по одному тут і там, “святі” з усіх конфесій і поза конфесіями, бо “Господь знає Своїх”. Коли визначене наперед число “вибраних” буде відібране і відполіроване, нинішній вік закінчиться. Наш Господь прийде у славі й силі другого приходу. Його вибрана Наречена становитиме клас Першого Воскресіння, який перейде із земної природи в небесну, “раптом, як оком змигнути”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50).

Потім настане святе, невидиме Тисячолітнє Царство, зв’язання сатани, руйнація його нечестивого, невидимого царства і вивільнення засобів для просвітлення та підняття всього людського роду.

Тим, хто вже є посвяченими святими Господа, я кажу: “Підніміть ваші голови й усвідомте, як ніколи раніше, славу повноту небесного покликання, учасниками якого ви стали”. Іншим, хто має слух і оцінює цей високий поклик, ми кажемо: “Дозвольте Божій і Христовій любові огорнути вас, і станьте справжніми учнями Ісуса, відкинувши всякий тягар і всякий гріх, що напосідає, увійшовши в забіг та енергійно просуваючись до його кінця й вінця слави!”

R4549 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.